4 Seiten in deutscher Sprache

Stindardul

Anul X, Nr. 66/67, Oct.-Decembrie 1962 | Versandort München; Redaktion: 8031 Eichenau bei München | Einzelpreis 60 Pfg.

Un exemplu promițător

Problema amenințării sovietice în marea Caraibilor a fost rezolvată. Rapid, ingenios, definitiv. Perfect rezolvată.

Presa se risipește în elogii, se abandonează în mențiuni: lui Kenedy pentru... realism politic, lui Hrușciov pentru... înțelepciune. Calificative savuroase... care pun în evidență importanța acordată azi valorilor absente. Căci dacă Nichita merită palma vicleniei — nu a înțelepciunii —, de realismul d-lui Kenedy e mai bine să nu vorbim...

Se pare că în această afacere nu există nici învinși nici învingători, numai câștigători. Și noi care ne obișnuisem să credem că într'o „partidă de șah" — comparația e luată din presă — dacă unul câștigă, celălalt, în mod obligatoriu, pierde. Ei nu! Aceasta e o deformație a gândirii caracteristică unei logici retrograde (de altfel depășită), o eroare, o rutină. Noua logică, pulverizând inconvenientele celei vechi, cumulează toate avantajele. De acum înainte nimeni nu mai pierde. În politica internațională, ca și în viața socială, totul devine unduitor, delicat, seducător. Ca la roata lumii, toate culorile câștigătoare... într'o lume tot atât de ametitoare, primenită mintal pentru a nu se alarma de dispariția contururilor, un spirit „reacționar" se simte ca un elefant într'un magazin de porțelanuri. Orice mișcare ia proporții de cataclism: un gest și totu-i ciob, un cuvânt și totu-i zob. Într'o lume ieșită din idilica înțelegere K-K, ca o altă Venus dintr'o altă spumă, trebue să ne mișcăm cu băgare de seamă; și ne-am impune voios un imobilism total, dacă geniala soluționare a crizei cubane i-ar privi doar pe Ruși și Americani. Cum însă presa vrea să facă din acest compromis un exemplu și un model pentru rezolvarea altor probleme, care ne-ar putea afecta direct, ne vedem obligați să privim compromisul-model mai de aproape.

Vom evoca mai întâi faptele.

Sunt abia câțiva ani, după răsturnarea regimului Batista, Castro ia puterea în Cuba. Opinia publică mondială și mai cu osebire cea americană, privește noul „liberator" cu deosebită simpatie. Regimul castrist își desvălue însă repede sursele de inspirație și vocația. Pe plan extern, Cuba raliază blocul comunist. Dela tribuna Națiunilor Unite, Fidel lansează contra „imperialismului american" fulgere progresiste. Interior structurile politice, economice și sociale sunt transformate după tipicul bolșevic. Un nou cap de pod al comunismului internațional este astfel constituit. De aici, folosind bogata experiență a P.C.(b), comunismul se infiltrează metodic în America de Sud. Când câteva voci se ridică pentru a denunța transformarea Cubei în bază a subversiunei bolșevice, nimeni nu le ia în serios. Presa mondială se întrece în a acoperi de ridicol pe cei „care nu văd decât comuniști peste tot". Castro e democrat!... Se merge atât de departe în absurd că Fidel se vede obligat să intervină pentru a pune lucrurile la punct. Castro declară oficial că e într'adevăr comunist; iar Hrușciov îl recunoaște ca atare.

Atunci opinia publică americană se alarmează.

Kenedy e forțat să acționeze, dar cum nu vrea să se angajeze, „realismul său politic" îi dictează un compromis: admite debarcarea trupelor de refugiați anticastriști, dar nu le acordă niciun sprijin. (!!!) Dezastru: militar și politic. Din această încercare Statele-Unite ies și compromise și umilite. O atât de colosală eroare politică era imposibil de imaginat înainte de aceasta. Pentru prima dată în istorie, Kenedy adoptă o soluție care însuma toate dezavantajele. Capul de pod comunist iese întărit...

Lucrurile rămân deocamdată aci; nimeni nu mai vorbește pentru câtva timp de Cuba... Până când, într'o bună zi, în plină campanie electorală, de altfel rău angajată pentru Kenedy și Partidul Democrat, Americanii află, dintr'odată, că misile sovietice sunt deabinelea instalate, pe bazele lor de lansare, în imediata apropiere a Floridei, în Cuba. Când și cum? Mister!... Emoția e atât de mare că nimeni nu mai are timp să reflecteze. Altfel, dacă ținem seamă de timpul necesar pentru construirea rampelor și instalarea dispozitivelor, această descoperire subită ar fi părut stranie. Straniu încă faptul că, înainte ca dispozitivul de aprindere să fi fost instalat, fuzeele se găseau în poziție de tir. Îndreptate încotro? Către Capul Canaveral. Mai mult: Specialiștii sovietici nu și-au dat nici măcar oboseala să le camufleze. Camuflarea rampelor nu începe decât după ce a fost lăsat avioanelor de recunoaștere americane tot timpul necesar ca să le fotografieze. (Orice caporal poate spune că nu se lasă necamuflate pe timpul instalării decât pozițiile false)...

Mai departe cântecul se cunoaște: Declarația d-lui Kenedy (pe puncte — a nu se neglija)... Blocul naval... Vapoare sovietice se îndreaptă spre Cuba... Amenințare de război mondial...

Emoție, tapaj.

Opinia publică americană face bloc în spatele Președintelui Kenedy... Hrușciov cedează!!! Compromis. Umaninatea respiră...

Să profităm pentru a considera la rece termenii acestui compromis, în care, se spune, toată lumea câștigă.

Hrușciov promite să-și replieze, treptat, fuzeele și avionele de bombardament, și, ca probă de bună credință admite controlul pe teren — fiindcă știe bine că Fidel Castro îl va refuza; în schimb, Kenedy se angajază să nu atace niciodată baza sovietică din marea Caraibilor, și, ca o dovadă de bunavoință, ridică, imediat, blocusul naval. Cum Castro se opune oricărui control — ceea ce nu putea surprinde pe nimeni —, Americanii se mulțumesc cu un fel de „inspecție", care, dacă nu satisface imperativele unui control real, are darul să justifice în fața opiniei publice o concesie majoră: tolerarea bazei subversiunii comuniste în coasta continentului american.

În ce constă această „inspecție"?

Vase americane se apropie de vase sovietice; nu prea mult, pentru a nu risca... o coluziune. Niciun soldat american nu urcă la bordul acestora. Dela distanță se numară niște lăzi închise, în care, se presupune, se găsesc fuzeele sovietice în curs de evacuare. Trebue să fie atâtea lăzi câte fuzee au fost fotografiate; căci dacă lipsește una, d-l Kenedy se supără... Se pare că operația s'a desfășurat fără niciun fel de incident, într'un spirit de perfectă compreansiune și colaborare.

Să mai spună cineva că nu te poți înțelege cu Rușii? Totul e să știi cum să-i iei. Și d-l Kenedy știe atât de bine că dintr'o manevră care se vrea abilă, nu mai rămâne la prima scrutare decât o monstruoasă și grosolană farsă; care, dacă îi permite Partidului Democrat să câștige alegerile, garantează comunismului internațional un cap de pod sigur, de unde poate continua nestânjenit acțiunea de subminare, singura rentabilă în condițiunile actuale. E drept că sub acest unghiu, și aici ne raliem și noi presei care „gândește", toată lumea câștigă. Ce importă atunci că fuzeele instalate și îndreptate spre Florida, în poziție de... fotografiat, erau de oțel sau de ciocolată și că în lăzile „inspectate" dela distanță se transporta cremă de ghete sau oparele lui Karl Marx?...

Și totuși cineva pierde! C. S.

„STINDARDUL" urează cititorilor săi
Sf. Sărbători fericite
și
ANUL NOU 1963
cu noroc, sănătate și biruință.
Libertate și dreptatea pentru neamul românesc!

NOTE DE CARNET (III)

de Căpitan C. STOICĂNESCU

Indiferența Occidentului

Perpetrarea crimelor de genocid și transformarea spațiului sud-est european într'un vast penitenciar, fără nicio opoziție din partea Occidentului, ne-au condus la concluzia că opinia publică occidentală se dezinteresează complet de cele ce se întâmplă dincolo, în „zona de influență sovietică". Problema fiind deplasată și nu rezolvată, această concluzie aparent justificată e în realitate falsă. Va trebui să înțelegem dece opinia publică se entuziasmează pentru orice cauză: o Congolezilor sau a Tuaregilor, a Chinejilor sau a Hotentoților, cu excepția uneia singure: a Europenilor reduși în sclavie.

Luate izolat, evenimentele nu confirmă decât ceea ce ne propunem, în prealabil, să dovedim; de cum stabilim între ele o anumită legătură, succesiune sau concomitență, perspectiva se schimbă.

Dacă apropiem debarcarea la Suez de înăbușirea în sânge a revoltei maghiare — pe care a făcut-o posibilă; dacă privim conferințele „la vârfuri" și turneurile propagandistice ale lui Hrușciov în America și Europa în raport cu dificultățile interne ale lagărului comunist și decepția popoarelor subjugate față cu această recunoaștere implicită a dominației comuniste — recepția lui Gagarin la curtea Reginei Angliei a fost simțită ca o palmă —, concluzia de mai sus se modifică radical: nu numai că Occidentul nu sprijină lupta pentru libertate a popoarelor noastre, dar ca și cum această luptă ar contraria interese reale, nemărturisite, **el o împiedică.**

Iar dacă considerăm evenimentele în funcție de scopurile mărturisite ale celor două blocuri, nu mai înțelegem nimic.

Incoerență? — Nu. Ceea ce din punctul nostru de vedere pare pozitiv incoerent, poate fi negativ coerent. Politica occidentală are toate păcatele, încoerentă însă nu e. **Linia trasată la Yalta de Roosewelt și Churchill e urmată întocmai...**

De observat că cei mai surprinși de inacțiunea Statelor-Unite ale Americi în momentul când dețineau monopolul armelor atomice, cât și de ratarea ocaziilor favorabile pentru înlăturarea primejdiei comuniste prin eliberarea țărilor cotropite, se arată tocmai aceia care au considerat normală cârdășia capitalisto-comunistă; normală urmărirea tenace a aberației roosewelțiene — aberație sau calcul? — de capitulare totală a Germaniei, fără a se ține seamă de schimbările survenite, în scopul vizibil al creerii unui vid politico-militar în mijlocul continentului; normală cedarea Europei până la Berlin și extinderea extraordinară a comunismului într'un moment când trebuia să piardă totul.

Dacă se poate vorbi de incoerență, ea nu e în politica occidentală, ci în gândirea acelora care construesc „sisteme" și „strategii" pornind dela declarațiile lui Krușciov sau Kenedy. Căci e de-ajuns să reducem „Conferința dela Yalta" la justele-i proporții de târg internațional și sensul anumitor evenimente, inexplicabile la prima vedere, se desprinde net. Abandonarea Ungariei, crimă de ne-asistență unui popor în pericol de moarte, și ca atare, revoltătoare, ne apare, în spiritul Yaltei, dacă nu morală, cel puțin comercial justificată de grija salvgardării intereselor societăților exploatatoare ale Canalului de Suez. Târgul-corect; iar Occidentul făcea dovada că e încă în stare să accepte sacrificii, dar numai pentru dividende.

Și totuși, introducerea spiritului negustoresc în treburile internaționale nu explică totul; chiar dacă acordăm partea ce li se cuvine vicleniilor, trișeriilor și înșelătoriilor de tot felul, virtuți curente printre samsari.

Că în timpul războiului din Coreea, vapoare sub pavilion englez livrau Chinei comuniste armamentul ce urma să fie utilizat contra trupelor occidentale, printre care și soldați englezi, faptul poate fi încă înțeles. Oamenii de afaceri „laici" și „ubi bene...", nu se încurcă nici în principii morale și nici în prejudecăți patriotice. Arginții le țin loc și de Patrie și de Morală.

Majoritatea evenimentelor actuale scapă însă și acestui fel de interpretare.

Politica Antinomiilor

Între programele politice și politica reală, zadarnic am încerca să stabilim o corelație. Declarațiile oficiale nu sunt făcute decât pentru a fi desmințite de manifestările politice.

Eisenhower ales președinte al Statelor-Unite ca să aplice „strategia refulării", preconizată în timpul campaniei electorale, recunoaște tacit statu-quo-ul în Europa, lăsând astfel comunismului libertatea de acțiune pentru a pătrunde aiurea: frontierele libertății reculează mereu; De Gaulle purtat la conducere de partizanii „Algeriei Franceze", o abandonează îngrozitor, sacrificând un milion de europeni, dușmanului de moarte al Franței și Occidentului, partidului unic; Kenedy, promițând o politică dinamică, acceptă ridicarea zidului la Berlin. Propaganda occidentală, făcând ecou propagandei comuniste, revendică dreptul la autodeterminare numai pentru populațiile tribale din vechile colonii europene, dar nu și pentru popoarele în sclavie din noile colonii sovietice; India atacând Goa, niciun ajutor nu e acordat Portugaliei de Puterile Occidentale aliate: **aeroporturile engleze puse la dispoziția avioneloor cehoslovace pentru „aprovizionarea" Cubei castriste, sunt interzise avioanelor portugheze.** Ajutorul militar refuzat Franței și Portugaliei în momente critice, e acordat grabnic Indiei. Politica mondială evoluiază pe culmi de nonsens, de ridicol și stupizenie: cu țara atacată de China comunistă, Nehru sprijină candidatura acesteia la O. N. U., pentru a o putea... condamna oficial; până atunci războiul face ravagii, dar legăturile diplomatice între cele două țări sunt menținute.

Bizară epocă în care dușmanii sunt susținuți politic, neutrii militar, iar aliații sunt abandonați în voia soartei, — atunci când nu sunt loviți în spate.

În Coreea, Truman interzice generalului Mac-Arthur nu numai bombardarea Moscovei și Leningradului, dar și a bazelor comuniste de plecare la atac dela nord de Yalu, atitudine de neînțeles, care ar putea fi considerată — și nu fără temei — colaborare cu inamicul și trădare a trupelor proprii, dacă, în speță, nu ar fi vorba de Președintele Statelor-Unite și Leaderul lumii libere; Generalul căzut în disgrație, fu rechemat și trecut în disponibilitate — **pentru că îndrăsnise să preconizeze metode eficace de combatere a comunismului internațional.**

Organizația Națiunilor Unite, cumulând doar viciile celor două sisteme, la O. N. U. problemele ridicate de blocul comunist au prioritate; sancțiunile înaltei instanțe nu capătă forță executorie decât în măsura în care vizează o țară liberă. Experiența nu folosește la nimic: nimeni, în afară de oamenii de stat occidentali și presa care... „gândește", nimeni nu mai crede că întâlnirile dintre Vest și Est pot avea alt rezultat decât noi concesii în favoarea acestuia, Occidentul renunțând în prealabil la orice revendicare, și totuși întâlnirile continuă. Se vorbește mereu de compromis între lumea liberă și comunism și-am vrea să găsim un singur exemplu de concesii reciproce și nu aflăm. Întâlnirile, la toate eșaloanele, atunci

(urmare în pag. 2)

BULETINUL CĂRȚII

— ALLAIS Maurice: «L'Algérie d'Evian», Editions de l'Esprit Nouveau, en vente aux Editions France-Empire, 68, rue Jean-Jacques Rousseau, Paris.

O lucrare documentată, scrisă cu mult nerv, dar bazată pe o argumentare lucidă și curajoasă. Acei care ne-au reproșat o anumită atitudine ar trebui să citească această carte.

— BOYER de LATOUR Pierre: «Le Martyre de l'Armée Française», 1 vol. 13,5×21, 384 p. illustrées, couverture pelliculée... 15 NF. Ed. Presses du Mail, 17, rue du Croissant, Paris 2e.

Autorul acestei impresionante lucrări este bine cunoscut tuturor refugiaților români care, în drumul lor spre Franța, au făcut popas la Innsbruck (1950—1954). Generalul Boyer de Latour comanda în vremea aceea trupele franceze din Austria. În nici o altă zonă de ocupație refugiații români n'au fost primiți așa cum au fost primiți în zona franceză, datorită ordinelor date de Generalul Boyer de Latour. În legătură cu această lucrare recent apărută, ținem să se știe că autorul a renunțat la toate drepturile ce i se cuvin în favoarea familiilor militarilor **încercați.** Cine sunt acești militari încercați, se știe.

— BĂCIU Ștefan: „Bucareste Estacao Norte" (București, Gara de Nord). Ed. Cruzeiro, Rio de Janeiro, 202 pag. Vom reveni asupra acestei cărți.

— BRĂDESCU Faust: „O reatamento economico com a Uniao Sovietica — Consequences" (Consecințele reluării relațiilor economice cu Uniunea Sovietică), Rio de Janeiro, 94 pagini. Într'un foarte bun studiu, autorul arată cât de păgubitoare sunt aceste relații, păgubitoare pentru lumea liberă și pentru cauza libertății.

— BRĂDESCU Faust: „Neutralismo e Sobrevivencia" (Neutralism și supraviețuire), lucrare editată de „Frontul de Eliberare al Popoarelor subjugate de Comunism", organizație a cărei activitate are un puternic ecou în Brazilia.

— CIORĂNESCU George: «Un poète roumain en Espagne, Alexandre Busuioceanu», studiu biografic al poetului, istoricului de artă, traducătorului, istoricului și omului de acțiune care a fost Alexandru Busuioceanu.

In Edit. Institutului Univ. Carol I, 13, Avenue Mac-Mahon, Paris (17e).

— LIESS Otto Rudolf: „Planwirtschaft und Sozialismus in Rumänien", o excelentă analiză, poate cea mai bună din toate câte s'au scris până acum, asupra economiei, planificate și socialiste, din țara noastră subjugată. Un extras, cuprinzând 95 pagini, din „Die Wirtschaftssysteme der Staaten Osteuropas und der Volksrepublik China", 2. Band, herausgegeben von Prof. Dr. Georg Jahn, Verlag Duncker & Humblot, Berlin 1962.

— MANUILĂ Sabin: „Aniversarea centenarului ASTREI", Edit. Fundației Iuliu Maniu, New York, 40 pagini frumos. ilustrate. Conferință comemorativă ținută, în sala Carnegie Endowment din New York, cu prilejul împlinirii a 100 de ani dela înființarea „Asociației Transilvane" (As. Tra.), asociație a cărei activitate se împletește cu istoria modernă a României.

— MORARIU Bonaventura, O. F. M. Conv.: „La missione dei Frati Minori Conventuali in Moldavia e Valacchia nel suo primo periodo, 1623—50", Ed. Miscelanea Francescana, Via San Teodoro 42, Roma, 90 pagini. O importantă contribuție la cunoașterea activității Fraților Minori Conventuali în țările române.

— POPAN Flaviu: „Die heutige Lage der katholischen Kirche in Rumänien", extras din „Ostkirchliche Studien", Augustinus-Verlag, Würzburg 1962.

— POPESCU Oreste: „Ensayos de economia de empresa" (Studiu asupra economiei întreprinderilor), 165 pagini, Edit. „El Ateneo", Buenos Aires 1962.

— POPESCU Oreste: „Introduccion a la Ciencia Economica Contemporana" (Introducere la Stiinta economica contemprana), 105 pagini, Ediciones del Instituto de Economia y Finanzas, La Plata.

— POSTEUCĂ Vasile și PETRA Nicolae: „Poeme ghivizii", versuri și schițe, cu o introducere de Horia Tănăsescu, Mexico 1962.

— TRIFA D. Valerian, Episcop: „Un pas înainte, 1952—1962", un foarte bine întocmit și convingător raport de zece ani de activitate a Episcopiei Ortodoxe Române din Statele Unite. Edit. Episcopiei Ort. Române.

Dans la collection
L'ORDRE DU JOUR
Michel de SAINT PIERRE
L'école de la violence
«Pourquoi cette furreur de vivre?»
1 vol. 12,50 NF
par l'auteur de «La Nouvelle Race» (85ème mille)
aux éditions de
LA TABLE RONDE
40, rue du Bac, PARIS

NOTE DE CARNET

(urmare din pag. 1)

când nu se încheie cu concesii în favoarea lagărului comunist, eșuiază. Și e normal: bătălie politică fiind purtată numai pe terenul lumii libere. Compromisurile dintre cele două blocuri le-am putea compara cu un compromis imaginabil între un hoț și un păgubaș: după ce i-a atacat și i-a luat punga, hoțul convine să restitue fotografiile și, eventual, ceva bani pentru un bilet de metrou, iar păgubașul se declară încântat de bunăvoința agresorului.

Un mare gânditor spunea că în politică nu se poate greși decât odată, meritul oamenilor politici occidentali e de a greși mereu. E geniul lor, recunoscut și preamărit de o presă pe brânci...

Coexistența Pașnică

Un caz aparte de antinomie politică e „coexistența pașnică" Toată lumea vorbește, dar nimeni nu știe ce-i. Mai precis, cei ce știu nu vorbesc, iar cei ce vorbesc nu știu. Între perfidia unora și neghiobia altora, admirația noastră ezită. Presa și propaganda occidentală, mijloace consecvente de presiune asupra opiniei publice și auxiliare pretioase ale subversiunei mondiale, ne-o prezintă ca singura șansă de supraviețuire. Pentru noi, un motiv de suspiciune în plus. A coexista, atunci când e vorba de două sisteme sociale, înseamnă... — trebue mult curaj pentru a recunoaște un adevăr elementar! — a-și accepta reciproc existența. Ori, dacă lumea liberă acceptă existența comunismului, comunismul nu acceptă existența lumii libere. Nici ideologic, nici practic. Leaderii comuniști nu fac niciun secret asupra scopului urmărit. E-adevărat că, momentan, comunismul își propune să lichideze lumea liberă nu printr'un război general, și e normal, mijloacele de care dispune azi nu-i permit, ci „pașnic", adică prin subversiune și războaie locale. Într'un interesant articol, „Realități și Ficțiuni ale dreptului internațional", publicat în Le Figaro din 13 Noembrie 1962, Raymond ARON recunoaște explicit această stare de fapt. Citâm: „Subversiunea este un fapt tolerat, trecerea frontierelor de către armate regulate este condamnată." Iată deci un curios aspect al „coexistenței pașnice": **subversiunea e tolerată.** Ținem seamă. Dar să vedem, mai departe, ce se înțelege și ce trebue să înțelegem prin cele două cuvinte. Nichita Khrușciov spune că e vorba de o competiție între două blocuri cu sisteme sociale diferite. **Et que le meilleur gagne.** Dacă experiența nu ne-ar fi învățat să facem o deosebire între ce se spune și ce se face, am aplauda și noi cu Sartre și Mauriac. În principiu nu suntem și nu putem fi contra unei competiții reale; dar într'o competie, fie pașnică fie sportivă, prima obligație este plasarea competitorilor în aceleași condițiuni. Ori, ce constatăm?

Pe plan psihologic, spectrul războiului atomic, utilizat într'un singur sens, nu inscită la concesii decât lumea liberă; comunismul găsește în el auxiliarul prețios pentru a-și impune punctul de vedere ori de câte ori aceasta se arată reticentă. În timp ce „coexistența pașnică" e prezentată opiniei publice occidentale ca singura șansă de supraviețuire, războiul e prezentat opiniei publice din sfera comunistă ca ultimul spasm al sistemului capitalist. Conștiința universală ne mai solidarizându-se cu victimele comunismului, ci numai cu complicii acestuia, pe bază de „principii umanitare", spionii atomici abundă: toți de aceeași origină.

Ideologic, numai comunismul își justifică dorința și voința de a atinge obiectivul disputat — dominația mondială, ceea ce dă politicii sale un caracter dinamic, agresiv; sistemul democratic, recunoscând neuniversalitatea principiilor care îi justifică existența, se oprește la jumătatea drumului: nu are altă veleitate decât să apere ce-a mai rămâs, ceea ce îi impune o politică statică, lipsită de orice inițiativă. Stranie competiție, în care unul singur aleargă spre obiectiv!... Și nimeni, dintre cei care au răspunderea, nu pare să înțeleagă un fapt de o importanță capitală pentru viitorul Omenirii: dacă păstrarea pozițiilor occidentale nu pericliteză cu nimic existența lumii comuniste, atingerea obiectivului comunist implică lichidarea totală a lumii libere.

Dar marea discrepanță între cei doi competitori rezidă în posibilitățile inițiale care sunt acordate unuia și refuzate celuilalt. Interzicând libera circulație a ideilor, restrângând până la anulare posibilitățile de deplasare a oamenilor, sistemul comunist nu acceptă o confruntare leală; dacă ar accepta-o, competiția pașnică ar fi nu numai necesară, dar și utilă. Ei da, noi nu suntem contra competiției pașnice. Dimpotrivă. Dorește Khrușciov să aibă posibilitatea de a convinge mulțimile din Occident de binefacerile regimurilor comuniste? Să se acorde leaderilor comuniști de dincolo de cortină ore întregi la posturile de radio și televiziune, dar aceași posibilitate să fie acordată și exponenților sistemului democratic la posturile sovietice; vrea înlesniri pentru editarea și difuzarea de broșuri ideologice, crearea de cercuri de studii, răspândirea de manifeste? În afară de cele existente să i se acorde altele, dar să i se ceară în schimb aceleași înlesniri pentru fundațiile culturale și publicațiile occidentale, dacă nu toate publicațiile comuniste în lumea liberă să fie interzise; ține să finanțeze oficial partidele comuniste din Occident? De acord, dacă acceptă crearea și organizarea unei opoziții democratice în țările de obedientă comunistă. dacă nu toate partidele moscovite din lumea liberă să fie desființate.

Termenii unei adevărate competiții pașnice, aceștia sunt. Într'o asemenea competiție, regimul sănătos, regimul viguros, regimul viabil, ar fi cu siguranță câștigător; și ar dovedi, astfel, că e veritabil în sensul istoriei. Altfel, nu! Căci nu e competiție, ci candoare occidentală sau excrocherie internațională, atunci când unui sistem i se fac toate înlesnirile, iar celuilalt i se pun toate piedicele. În secolul douăzeci, trebue să fii „intelectual" sau „mare om politic" ca să nu sesizezi un adevăr simplu, minților caleidoscopice, inaccesibil.

„Coexistența pașnică", la care suntem îmbiați, nu e o competiție, ci o enormă farsă în care se vorbește langajul principiilor universale pentru promovarea unor interese particulare; o stratagemă care permite comunismului internațional să aplice loviturl puternice, dar îi evită riscul de a le primi; o monstruozitate, deoarece în numele păcii se tolerează subminarea așezămintelor Omenirii, în numele evitării sacrificiilor de vieți omenești — crimele de genocid, în numele dreptului popoarelor la viață liberă — cea mai neagră sclavie...

O Interpretare Neconformistă

Într'o primă analiză, am atribuit anomaliile politicii mondiale diferenței de perspectivă: de o parte concepție globală — dominația mondială, de altă parte viziune unilaterală — evenimentul izolat: Algeria, Laos, Cuba, Berlin. Constatarea e justă, dar nu e suficientă. Pentru înțelegerea politicii internaționale trebue mers mai departe. Fiindcă o întrebare persistă: Cui se datorește această diferență de perspectivă? „Sensul Istoriei" nu e decât un slogan. Utopie ca fond, brutal ca formă, comunismul nu poate obține adeziunea popoarelor aservite și nu are, logic, niciun viitor.

Pornind dela fapte, am scos în evidență contradicțiile flagrante ale politicii occidentale; hotărârtoare pentru orientarea luptei de eliberare națională este însă înțelegerea lor. Ori, nu vom înțelege nimic din istorie dacă ne vom limita la considerarea aparențelor; dacă nu vedem ce se ascunde înapoia lor, faptele, ca și vorbele, nu ne spun nimic. Analiza noastră nu trebue deci să se limiteze numai la constatarea atitudinii nefaste a Occidentului; înlăturând scoria aparențelor, ea trebue să coboare până la cauze, și, eliminând tot ce nu-i esențial, să ajungă la sursa inițială, motorul evenimentelor.

Că opinia publică occidentală e cufundată într'o apatie profundă e cert, dar dece? Aceeași indiferență timorată o stăpânea și înainte de revolta maghiară. Și totuși, a fost suficient să ia cunoștiință, prin presă și radio de atrocitățile comuniste, pentru ca ceea ce părea în ajun de necrezut să se realizeze: în Paris, cetate asediată de demența existențialistă — și coexistențialistă —, într'o vânjoasă tresărire a instinctului de conservare, populația a ieșit în stradă și, cerând arme, a pus foc sediului Partidului Comunist, simbol al pătrunderii bolșevice în Occident, speluncă a întunericului. Moment de regăsire!... La lumina incendiului, din noaptea conștiințelor, se detașază enormă cu gesturi febrile umbra remușcărilor, silueta omului responsabil de corupția și rătăcirea tineretului occidental: J. P. SARTRE. Într'o svâcnire de bun simț, filosoful rupe și aruncă în flăcări semnul trădării: cartea de membru a partidului moscovit. Când însă propaganda occidentală redeveni „coexistențialistă", Sartre reveni pe drumul rătăcirii, iar drama maghiară fu uitată. Deducem de aici că indiferența opiniei publice nu e un rău endemic, inerent timpurilor în care trăim, ci o contaminare. Apatia e provocată, generalizată, întreținută; revirimentele condiționate și limitate, în funcție de interese ne oficiale.

Cine deține controlul mijloacelor de informație și propagandă, fasonează opinia publică după bunul plac.

Indiferența opiniei publice occidentale se datorește, în primul rând, ignorării realităților comuniste, apoi psihozei dezagregării atomice. Ignoranța și teroarea sunt cele două mijloace menite să distrugă în om simțul demnității umane și să-l pregătească pentru ultimul abandon. În Anglia, semn precursor al ravagiilor din conștiințe și degradării morale, circulă deja sloganul: "Beter red than dead." — Mai bine roșu decât mort.

Din aproape în aproape, am avansat sensibil spre punctul de unde putem avea o privire de ansamblu asupra politicii mondiale. Dar iată-ne în fața unei dileme: politica internațională fiind locul de interferență al intereselor naționale proectate în exterior: sau politica occidentală n'are niciun sens, sau, dacă are unul, el este în flagrantă contradicție cu aceste interese.

(urmare în pag. 6)

La 30 Noembrie 1962, la 24 de ani de când, din ordinul lui Carol II, Corneliu Codreanu și alți 13 fruntași legionari au fost asasinați în pădurea dela Tâncăbești, un impresionant serviciu religios a fost oficiat într'o biserică din München.

Precursor în lupta anticomunistă, fondator și conducător al Legiunii „Arhanghelul Mihail", Corneliu Codreanu este considerat astăzi, de toată suflarea românească, ca un martir al neamului care-și are locul lui în istoria națională.

SEVER POP: „ATLASUL LINGVISTIC ROMÂN"

Cu pietate filială dar și cu rârvnă științifică d-ra Rodica Doina Pop a publicat acest volum postum al regretatului savant. Pe lângă valoarea strict erudită a operei e ceva tragic în acest mesaj: destinul unei lucrări, al unui om și al unei țări.

D-ra Pop arată — cu multă delicatețe și discreție — în prefață ce a însemnat pentru Sever Pop „Atlasul". Este lucrarea în care și-a concentrat entuziasmul tinereții, puterile bărbăției, și disperarea ultimilor ani. Oricare dintre Români va ratifica opinia unui tânăr cercetător străin: Atlasul va rămâne cel mai frumos monument ridicat în memoria marelui savant.

Volumul conține 104 hărți lexicale (reproduse după vechea ediție demult epuizată). Elogiile oamenilor de știință străini sunt unanime la adresa acestui dar — poate cel mai frumos — pe care l-a făcut Clujul României Mari. Imaginea acesteia apare în hărțile Atlasului așa cum a fost, rotundă ca o medalie, așa cum o vom purta pe veci sub pleoapele noastre rănite.

Nu putem să-i mulțumim deajuns d-rei Pop. Îi spunem simplu: să fie sigură că și-a făcut datoria.

(**Atlas Linguistique Roumain, en couleurs,** tome I. Terminologie du corps humain, cartes 1 à 104. par Sever Pop. Préface et Introduction par Rodica Doina Pop. Editions J. Ducolot, Gembloux, Belgique.)

Jubileul sacerdotal al Președintelui Societății Academice Române

La 28 Octombrie 1962 împlinindu-se 25 de ani de când Monseniorul Dr. Octavian **Bârlea,** Președintele Societății Academice Române, a fost sfințit preot, o slujbă religioasă la care au participat un mare număr de compatrioți, a fost oficiată în biserica Mănăstirii „Bunului Păstor" din München. Impreună cu Msgr. Bârlea, au slujit la altar: Msgr. Dr. G. **Adam,** Superiorul spiritual al refugiaților unguri din Germania, Docent Dr. Rudolf **Lange,** dela Universitatea din München și Dr. **Eperies,** preotul refugiaților unguri din Bavaria. După slujbă, a vorbit Părintele Dr. Flaviu **Popan.**

In sala de primire a mânăstirei, prin îngrijirea Maicii superioare Victoria **Fiereder,** invitaților li s'a servit un prânz, în cadrul căruia numeroși participanți au luat cuvântul.

In afară de sluba religioasă, oficiată după Ritul latin în biserica Mânăstirii „Bunului Păstor", în aceiași și cu aceeași ocazie, o altă slujbă religioasă, în limba română și cu participarea corului Misiunii Unite din Germania, cor condus de Pr. Dr. Vasile **Zăpârțan,** a fost oficiată de Pr. Dr. Flaviu Popan în biserica Sfântului Nicolae „am Gasteig". Sărbătoritul a participat și la această slujbă.

„Tu, Române, care ai stat până astăzi la o parte, schimbă-ți sufletul și prinde-te în lanțul nostru de credință românească, fii veriga de temei și de statornicie."

„Eroii și martirii sunt verigile prin care se leagă lanțul veșniciei naționale"

Publicăm mai jos

LISTA Nr. 9

de ofițeri și subofițeri morți pe câmpul de onoare, începând dela 21 Iunie 1941, ora 24:

OFIȚERI

144. **Slăvescu** Gh. Nicolae Dumitru, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 22 Iunie 1941.
145. **Schmidt** Rolf, Sublocot. (rezervă), Cavalerie, mort la 2 Iulie 1941.
146. **Ghinoiu** Nicolae, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 12 Iulie 1941.
147. **Cristescu** A. Ștefan, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 13 Iulie 1941.
148. **Georgescu** N. Nicolae, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 15 Iulie 1941.
149. **Lehrer** I. Hans Andreas Konrad, Sublocot. (rezervă), Cavalerie, mort la 15 Iulie 1941.
150. **Chiriacescu** Nicolae, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 17 Iulie 1941.
151. **Stanciu** C. Ioan, Sublocot. (rezervă), Cavalerie, mort la 24 Iulie 1941.
152. **Duma** A. Gheorghe, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 23 Iulie 1941.
153. **Tomá** I. Ioan, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 26 Iulie 1941.
154. **Șerban** N. Petre, Sublocot. (rezervă), Cavalerie, mort la 7 August 1941.
155. **Furtună** Horia, Sublocot. (rezervă), Cavalerie, mort la 12 August 1941.
156. **Lupu** M. Petre, Sublocot. (rezervă), Cavalerie, mort la 12 August 1941.
157. **Gheorghiu** Spiru, Sublocot. (rezervă), Infanterie.
158. **Tudose** Ioan, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 14 August 1941.

SUBOFIȚERI

63. **Moruzi** V. Octavian, Sergent Major (activ), Infanterie, mort la 22 Iunie 1941.
64. **Poli** Tihan, Sergent Major (rezervă), Infanterie, mort la 22 Iunie 1941.
65. **Popa** M. Ioan, Plotonier (activ), Infanterie, mort la 26 Iunie 1941.
66. **Hogea** Stelian, Sergent Major T. R. (rezervă), Cavalerie, mort la 2 Iulie 1941.
67. **Ștefan** T. Mihai, Plotonier (activ), Infanterie, mort la 6 Iulie 1941.
68. **Căruntu** I. Ioan, Sergent Major, Șofer mecanic, Cavalerie purtată (activ), mort la 8 Iulie 1941.
69. **Surugiu** Vasile, Plotonier T. R. (rezervă), Cavalerie, mort la 8 Iulie 1941.
70. **Bolohan** T. Mihai, Sergent Major (rezervă), Cavalerie, mort la 8 Iulie 1941.
71. **Puchiu** Constantin, Plotonier T. R. (rezervă), Infanterie.
72. **Râșcă** V. Ioan, Sergent Major, Șofer mecanic (activ), Blindate, mort la 16 Iulie 1941.
73. **Comănescu** Ioan, Plotonier T. R. (rezervă), Cavalerie, mort la 17 Iulie 1941.
74. **Vasilescu** Andrei, Plotonier T. R. (rezervă), Cavalerie, mort la 17 Iulie 1941.
75. **Iancu** Aurelian, Plotonier T. R. (rezervă), Infanterie, mort la 20 Iulie 1941.
76. **Cocoș** A. Ioan, Sergent Major (activ), Cavalerie, mort la 22 Iulie 1941.
77. **Andrei** S. Marin, Plotonier Major (activ), Infanterie, mort la 24 Iulie 1941.
78. **Voichița** Constantin, Plotonier (rezervă), Infanterie, mort la 24 Iulie 1941.
79. **Bolborici** T. Marin, Sergent Major, Radiotelegrafist (activ), Aviație, mort la 26 Iulie 1941.
80. **Șipoș** Corneliu, Plotonier T. R. (rezervă), Infanterie, mort la 26 Iulie 1941.
81. **Stanciu** Constantin, Elev-Sergent (activ), Jandarmi, mort la 27 Iulie 1941.
82. **Izac** Eftimie, Plotonier T. R. (rezervă), Infanterie, mort la 27 Iulie 1941.
83. **Taban** Candid, Plotonier T. R. (rezervă), Infanterie, mort la 27 Iulie 1941.
84. **Vicoveanu** T. Mihai, Plotonier Major Adjutant (activ), Infanterie, mort la 30 Iulie 1941.
85. **Munteanu** Petre, Plotonier T. R, (rezervă), Cavalerie, mort la 2 August 1941.
86. **Detoi** Gheorghe, Plotonier Major (rezervă), Infanterie, mort la 3 August 1941.
87. **Bratosin** D. Benone, Sergent Major (activ), Cavalerie, mort la 7 August 1941.
88. **Gârloi** C. Chirilă, Sergent Major (activ), Cavalerie, mort la 7 August 1941.
89. **Georgescu** Apostol, Sergent Major (activ), Infanterie, mort în primele zile din August 1941.
90. **Manea** Grigore, Plotonier T. R. (rezervă), Cavalerie, mort în primele zile din August 1941.

„Am ajuns iar pe front. Ne cântă de două zile orchestra profundă a tunurilor grele și gurile deschise spre cer, ca o prăpastie, ale Katiușelor.

Trăim în vâltoarea unor eforturi mari. Cu credința în Dumnezeu, le vom suporta și vom învinge."

Locot. rez. Pop Leonida
din Reg. 4 Transmisiuni,
căzut în fața Stalingradului

Bătălia pentru Stalingrad

In dimineața zilei de 19 Noembrie 1942, la ora 5, Armata a 3-a română, care ocupa sectorul dela Nord/Vest de Stalingrad, era atacată de **cinci** armate sovietice (1 Gardă, 21, 24, 65 și Armata a 5-a de tancuri), armate care dispuneau, în plus, de mari rezerve de artilerie și de forțe masive de cavalerie. In această încleștare, efectivele sovietice erau, cel puțin, de 5 ori mai numeroase, iar puterea de foc a unităților sovietice **de zece ori mai mare** decât a unităților române. Impotriva formațiilor sovietice de tancuri grele, Românii nu puteau opune armament anticar corespunzător, ci doar tunuri de calibru mic, legături de grenade pe care le aruncau sub șenile, sticle cu benzină... In ciuda repetatelor cereri, Armatei a 3-a române nu i s'au pus la dispoziție nici rezerve, care ar fi putut interveni acolo unde se produceau spărturi în front.

Armata a 4-a română, care se afla la Sud de Stalingrad și care dispunea de un număr și mai mic de unități (efectivele acestei armate reprezentau mai puțin de jumătate din efectivele Armatei a 3-a), era atacată a doua zi, 20 Noembrie 1942, în condițiuni asemănătoare.

Cu viscolul în față și stând sub grindina a mii de guri de foc, unitățile române, care ținuseră linia frontului într'un dispozitiv foarte subțire, au fost despărțite unele de altele și fulgerător decimate. In grupe răzlețe, lipsite de hrană și de munițiuni, aceste unități au luptat **cum** au putut și **cât** au putut, în multe cazuri până la ultimul încărcător și până la ultimul om...

In fotografia de față: echipajele unei escadrile române de pe frontul din Calmucia (Armata a 4-a) se încălzesc la foc, lăzi de bombe servindu-le drept adăpost.

Locotenent de rezervă Pop Leonida, căzut in fața Stalingradului

In ziua de 6 Octombrie 1942, la porțile Stalingradului și în mijlocul soldaților săi, a căzut Locotenentul de rezervă Leonida Pop, fratele Profesorului Sever Pop, decedat în 1961 la Louvain, in Belgia.

La împlinirea celor 20 de ani dela moartea lui, în ziua de 6 Oct. 1962, în prezența Doamnei și Domnișoarei S. Pop, un parastas a fost oficiat la biserica Sf. Gheorghe, rue Ribera din Paris, de către Mgr. G. Cosma răspunsurile fiind date de părintele I. Goia.

Profesor de liceu (Istorie și Geografie), Leonida Pop a avut o singură pasiune gazetăria.

Mobilizat în 1941 a plecat pe front luând parte la toate luptele până la Stalingrad ca ofițer de Transmisiuni.

Din documente și scrisori oferite de familie, după 20 de ani dela moartea lui, ne facem o pioasă datorie de a publica un mișcător rechizitoriu adus Rusiei.

Mai întâiu, câteva evocări apărute cu ocazia morții lui ostășești din care se desprinde cine a fost soldatul, omul, profesorul și gazetarul Leonida Pop.

Intr'o scrisoare adresată familiei și prin care aducea la cunoștință moartea eroului, un camarad de unitate spunea următoarele:

20. Oct. 1942: „Lt. Leonida Pop a știut să dea subalternilor tot ceea ce a avut mai scump, asemenea și Țării."

„El era purtătorul nostru de griji, el era pedagogul nostru în toate ocaziile... Imi aduc aminte de glasul clar al părintelui nostru, azi erou al României.

„Imi aduc aminte când din cauza împroșcăturilor de moarte ale inamicului se rupsese un circuit telefonic între două unități de m. u. și'n graba mare, cu capul desgolit, fără veston chiar, a alergat singur cu o bobină de cablu ce avea o greutate de 25 kg. spre locul unde **se întrerupsese viața și suflarea luptei.** L'a aflat, a legat din nou firul și s'a înapoiat mulțumit."

Cine a făcut războiul știe ce înseamnă să alergi cu bobina în spinare, sub focul inamicului... Când **„s'a rupt firul"** înseamnă că s'a rupt legătura, cu eșalonul superior, cu vecinii, cu susținerile, cu Artileria, cu Aviația... Și dacă cineva trebue intr'adevăr să fie exemplu, apoi acela este ofițerul minusculei unități de transmisioniști, unitate care veghează ca legăturile să funcționeze, ofițer de comportarea căruia depinde soarta a mii și mii de oameni, încleștați în luptă, pe viață și pe moarte. Comandant al unei companii de transmisiuni, companie atașată unei M. U. (Divizie de Infanterie), Locotenentul de rezervă Pop Leonida, prin atitudinea sa exemplară și prin înaltul său spirit de împlinire a datoriei, a îndreptat mersul unei operațiuni **în care erau angajate trei regimente românești.**

La 20 de ani dela moartea lui eroică, în stepa aceea a dezolării în care viscolul sufla din primele zile ale lunii Octombrie, articolul scris **atunci** de George Sbârcea, în ziarul „Curentul" (Anul XV, No. 5309, Miercuri 25 Nov. 1942), articol intitulat **„Jertfa gazetarului"**, rămâne cel mai frumos omagiu.

Iată-l:

„Dacă soarta ar fi fost de partea lui, Leonida Pop rămânea lângă călimară și catedră, închinându-și viața aceia de virtute și osteneli Neamului. O fire ca a lui nu era însă făcută ca să birue. — Odată l-am întâlnit la Nistru, într'o dimineață de pustiu din toamna trecută. — **Făcuse nu știu câte ceasuri pe jos, în urma căruței muscălești care-i ducea ranița, numai pentru a scuti călușul slab, jupuit de bice, de povara lui.**

Și cine l-a cunoscut știe că era puțin la trup, mai curând scund decât spătos. Dar era o individualitate construită din limpezimi și sincerități, din dăruire și înțelegere cuprinzătoare, care **se uita pe sine de dragul altora.** Nu-l intimida viața cu micimile și mărețiile ei, ci era preocupat de om și ale lui, de întâmplări și detalii pe lângă care alții trec fără să le vadă. — Era un înțelept, pentrucă nu și-a înfruntat destinul, ci l-a acceptat stoic, supus, înțelegător...

Inainte de a începe să scriu aceste rânduri, pe care le-aș vrea altceva decât un necrolog obișnuit, am răsfoit colecția articolelor lui. Toate au semn caracteristic grija de amănunt, de sufletul lucrurilor, de tâlcul ce se ascunde în fiecare întâmplare. — In condeiul său modest se adunau ca într'un siloz toate lacrimile și nu odată ne-a mărturisit, în duminicile searbede, de oraș mare, în ceasurile acre ale veghei redacționale, **solidaritatea lui organică cu suferința altora.** Tăcut și bun, cu figura aceea puțin neprecisă, cu mâna protectoare, care știa nu numai să scrie, nu numai să țină arma (cum aveam să aflu mai târziu) ci să strângă o mână prietenă, să împărtășească fără vorbe de prisos inima lui deschisă oricui, Leonida Pop aducea în încăperile ziarului, în aerul apăsător al plumbului și cernelei de tipar, ceva din parfumul **blând al plaiurilor năsăudene.**

(urmare în pag. 6)

Din scrisorile pe care Locot. rez. Pop Leonida le-a trimis de pe front, scrisoarea pe care o publicăm mai jos (adresată fratelui său) are o deosebită semnificație. Este un document care merită să fie tradus într'o limbă de mare circulație.

De pe frontul Donețului
Sfintele Paște 5 Aprilie 1942

Scumpii mei,

Sunt cu voi, în gândurile mele, și cu mama. Cu toți cei de care mi-e dor mult. Ne este mai vie ca oricând icoana sângerată a celui răstignit pe muntele Golgota, pentru că, individual și colectiv, urcăm toți aceiași munți de suferință și cu aceeași nesdruncinată credință în învierea noastră.

Sunt prea mari, sunt prea adânci și prea chinuitoare clipele ca să nu răsară la orizont, scopul nădejdilor mari cât munții noștri de suferință și jertfă.

Invierea are un simbol etern pentru om și pentru neamuri. Imi stă în față icoana răstignirii pe Golgota și drumul cruciticărilor istorice pe care le-am suferit noi ca neam.

Invierea ne găsește pe front!

Străjeri ai neamului, plecați să îndeplinim o misiune și în purpură de sânge hotare noi și drepte să încingă România. Cuprindem, cu sufletul nostru, toată zarea suferării românești și toată viața ei dramatică.

Suntem veseli că statornicim, prin puterea noastră de jertfă, temelii trainice unei Țări care, reintregită, vom ști s'o păstrăm. Mândră, mare și frumoasă. Așa cum au cântat-o cei care au trăit și au suferit pentru reintregirea ei.

Luăm din înțelesul adânc al Invierii, toată răbdarea și întreg chiagul credințelor mântuitoare.

Am plecat smeriți frunțile noastre, pe câmpiile pustii ale Rusiei, în fața miracolului învierii.

Troița cu cele trei icoane, în câmpul deschis și alb de zăpadă, stătea în fața noastră ca o arătare cerească prin aceste locuri, în această țară, în care altarele au fost dărâmate, bisericile incendiate și turlele lor întoarse cu fața spre pământ. In țărâna negrăitoare.

Lângă noi și pretutindeni unde sunt cruciații desrobitori, o lume inrobitocită, cu lumânări aprinse in mână, își scaldă ochii în bucuria regăsirii lor pe drumul învierii.

Am văzut peisajul dramatic al acestei Țări. Imi făcusem, deja de mic și instinctiv, din ea prototipul dramei umane.

O țară care nu și-a putut fixa, existențial, destinul și misiunea.

O țară suspendată între cer și pământ.

O Țară care a rămas, aceeași, peste toate veacurile ei de întuneric, cu toate frământările ei, pe planul neîmplinirii.

O Țară care și atunci când s'a apropiat de Dumnezeu, privea cu ochi în glia înlăcrămată. Nu l-a putut vedea.

Am văzut Rusia în haină și vesmânt de viață preistorică.

Viața ei o pătimire de om rătăcit, **de neam bătut care n'a descoperit încă pe Dumnezeu.**

Gloate înfometate și mistuite de mizerie, se apropie acum, prin jertfa noastră, de Divinitate.

Invierea lui Isus întinde peste câmpiile rusești balsamul vindecător de răni și puterea nestăvilită a credinței pentru care s'a jertfit ca să mântuiască toate neamurile pământului.

In fața noastră, a cruciaților, Rusia se întoarce iar cu fața spre Dumnezeu.

E un miracol! Va trebui să ne întoarcem biruitori acasă. **Luptăm pentru credință și isbânda crucii mântuitoare!**

Cu învierea am așteptat dela voi o mângâiere. Va veni, sunt sigur. E pe drum și o o aștept cu nerăbdare. Titu m'a readus în cadrul copilăriei noastre. Acolo departe, lângă mama!

I-am scris!

Mi-e inima plină de dor!

Alerg însetat cu gândul, să mă apere mereu lângă voi.

Cu gândul mereu la voi, vă sărut cu dragoste și vă spun Cristos a înviat.

Al vostru totdeauna
Leonida

Forțe obscure, care nu îndrăsnesc să atace direct pozițiile „Stindardului", dar, utilizând lichelismul și spiritul slugarnic al unor „intelectuali", pot face mult rău cauzei românești, au întreprins de curând o acțiune indirectă de intimidare a colaboratorilor săi. Cei care cumpără și cei care se vând, își pierd: unii banii, iar ceilalți timpul. Amenințările și șantajele nu au deloc darul să ne impresioneze. Atragem deci atenția inamicilor noștri că nu-i putem lua în serios decât dacă îndeplinesc două condițiuni: să nu fie lași și să aibă ceva mai mult simț psihologic.

◆ **„Coloniile de muncă."** — Aproape 100.000 de deţinuţi politici lucrează acum în 28 până la 30 aşa zise colonii de muncă. Este vorba de condamnaţi care nu şi-au executat încă întreaga pedeapsă, de foşti condamnaţi cărora, la expirarea termenului de detenţiune, li s'a comunicat această prelungire „administrativă" şi de alţii care au fost trimişi la muncă forţată pentru că aşa a vrut un oarecare vârf, sau chiar vârfuleţ, de partid. In asemenea caz, instanţa supremă este M. A. I.-ul.

Pentru cei aflaţi în închisori, operaţia de recrutare pentru coloniile de muncă a început în Februarie/Martie 1959. La Gherla, după ce Maiorul M. A. I. **Dorobanţu** a preluat comanda închisorii, înlocuind pe Lt. Colonelul M. A. I. Petre **Goiciu,** au fost întocmite liste nominale de deţinuţi care nu trecuseră de vârsta de 50 de ani şi care fuseseră condamnaţi la pedepse până la 20 ani închisoare. Comuniştii au vrut să lase astfel impresia că trimiterea „în colonii de muncă" ar constitui o favoare... La început, cei rău notaţi şi cei care participaseră la greve n'au fost trecuţi în aceste liste. A urmat apoi examenul medical, sub controlul unor medici sosiţi dela Bucureşti şi apartinând Trupelor M. A. I.

Infricoşaţi de perspectiva de a rămâne la Gherla unde domnise cea mai cumplită teroare, deţinuţii s'au străduit să obţină notări favorabile din partea administraţiei şi s'au prezentat la examenul medical, ferindu-se să declare că ar suferi de vreo boală. Iniţiaţi în scopul operaţiei şi urmând consemnul, medicii respectivi se făceau că nu văd nimic... In cele din urmă, s'a trecut şi peste limita ve vârstă. „Sunt şi munci foarte uşoare, în colonii — spunea medicul examinator — cum ar fi, de pildă, culesul de struguri..." De fapt, toţi acesti medici ştiau că nici un deţinut nu va fi pus să culeagă struguri, ci altceva...

In asemenea condiţiuni, peste 75% din numărul deţinuţilor care se aflau la epoca aceea la Gherla au fost trecuţi pe listele „fericiţilor" ce urmau să fie trimişi în coloniile de muncă. La sfârşitul lui Martie s'a făcut vaccinarea antitifico-paratifică, iar la începutul lui Aprilie, în preajma Paştelui, au fost scoşi din celule toţi cei care urmau să plece. In acelaş timp însă, au început să sosească la Gherla alţi deţinuţi, transport după transport. Inchisoarea devenise neîncăpătoare. Intr'o celulă de 2 m. pe 5 m. au fost înghesuiţi câte 50 până la 70 de oameni. Dela această dată, deţinuţii dormeau în paturi pe 4 etaje, câte 3 sau chiar 4 într'un pat; cei ce nu încap în paturi dorm pe jos... Nici bae, nici soatere la aer..." Răbdaţi câteva zile", spuneau gardienii. Bieţii oameni au fost nevoiţi „să rabde" din Aprilie şi până în Septembrie. In tot acest timp, toată lumea a primit drept hrană, la prânz şi seara, numai arpacaş, invariabil. Infine, la mijlocul lui Septembrie 1959, candidaţii la plecare, vreo 2000 la număr, au fost puşi să facă „carantină", în pavilionul 2, în parterul şi primul etaj al pavilionului 1. La bae tot n'au fost duşi, dar au fost scoşi la aer, cu hainele pe cap, pentru a nu fi recunoscuţi de cei care ar fi putut privi prin obloane. Li s'a dat hrană ceva mai bună, adică s'a respectat norma 24, cea mai slabă normă din câte există în închisorile reperiste.

Intr'o bună zi, cei care urmau să plece în colonii au fost chemaţi, pe grupe, pentru a preda pătura, cerceaful, perna şi cana. Li s'a făcut inspecţia bagajelor personale (confiscându-li-se tot ce posedau în plus: cămaşă, prosop, ciorapi etc.); au fost perchiziţionaţi până la piele şi li s'a distribuit hrana rece, pentru **trei zile:** 900 gr. pâine, 300 gr. brânză, 300 gr. marmeladă şi 300 gr. slănină, sărată şi nefiartă, totul învelit într'o hârtie murdară. Pe grupe de câte 50, cu haina în cap, cu pachetul cu hrana într'o mână şi cu traista în cealaltă mână, în pas alergător, au străbatut curtea închisorii până la poartă, unde îi aşteptau camioanele. O grupă de 50 de oameni a fost îmbarcată într'un singur camion, deţinuţii fiind obligaţi să stea în genunchi şi cu capul plecat. Când coloana s'a pus în mişcare, era ora 1 după miezul nopţii...

Ne bucură faptul că unele ziare şi reviste din exil publică, fără schimbare de virgulă măcar, ştirile din ţară care apar în aceste coloane.

Ne-am bucura şi mai mult dacă, aceleaşi publicaţii din exil, ar menţiona şi sursa, cel puţin din când în când.

Pentru noi, indicarea sursei este o datorie elementară.

In gara Gherla, la rampa de îmbarcare, aştepta un lung tren, compus din vagoane care transportaseră vite. Dupa ce au coborît din camioane, deţinuţii au fost nevoiţi să treacă printr'un dublu cordon de securişti (unii în uniformă, iar alţii în civil, dar toţi înarmaţi cu pistoale mitralieră), au fost număraţi, identificaţi ţi apoi urcaţi în vagon. Uşile au fost încuiate şi plumbuite. In interiorul fiecărui vagon se găsea un butoi cu apă, o singură cană de băut şi un hârdău destinat a fi latrină... Prin cele 2 ferestruici zăbrelite se putea privi totuşi cerul... Aceasta era singura consolare... Soldaţi din unităţile de intervenţie M. A. I. s'au instalat în cabinele frânarilor. In două vagoane-clasă au luat loc ofiţerii, subofiţerii reangajaţi, căţiva gardieni şi un grefier al închisorii. Pe tot timpul drumului, trenul acesta a fost escortat în permanenţă de 2 automobile, ocupate de subofiţeri M. A. I. înarmaţi cu arme automate. La limita fiecărui raion, se făcea schimbul acestor automobile. La trecerea prin gări, pe peroane nu puteau fi observate decât sentinele. Când trenul se oprea, escorta transportului avea grijă să alunge lumea, cu pietre şi cu ameninţări... Şi totuşi această lume nu se îndepărta prea mult de vagoanele deţinuţilor. Bărbaţii făceau semne de salut, femeile plângeau... In acest timp, în vagon aerul devenea insuportabil. Din pricina brânzei şi slăninei sărate, prizonierii căpătaseră diaree. Tineta se umpluse... Trecând prin Dej, Gheorghieni, Ghimeş Palanca, Adjud şi Galaţi, transportul a ajuns, după o zi şi jumătate, la Brăila. Aci, deţinuţii au fost îmbarcaţi în 2 şlepuri, în care luaseră loc şi alţi deţinuţi sosiţi dela Jilava. Luate în remorcă de remorcherul **„Egreta"**, şlepurile au pornit în aval. După 24 ore, şlepurile ajungeau la destinaţie şi acostau în faţa unui debarcader improvizat. In afară de câteva case părăsite, în apropiere nu se zărea nici o aşezare omenească... Pe mal aşteptau alţi gardieni, mai numeroşi şi mai straşnic înarmaţi. Debarcaţi în pas alergător, deţinuţii au fost luaţi în primire de paznicii cei noi, fără prea multe formalităţi. La o comandă cu fluerul, coloana s'a pus în marş, îndreptându-se spre „colonie". Să culeaga struguri n'a fost pus nimeni. De-atunci, toţi taie stuf sau construiesc diguri, pe ploaie, pe ger cumplit şi în viscol... In Delta Dunării sunt vreo 15 colonii asemănătoare, alte 15 sunt în Balta Brăilei, la Nord de Hârşova şi în regiunea lacurilor situate între Borcea şi Dunărea Veche. Câte „colonii", atâtea cimitire... (Stind.)

◇ **Periprava** a fost odată un sat de pescari lipoveni. Satul nu mai există, de vreo 10 ani, de când a fost bătut cu foc de artilerie. Da, comuniştii au distrus Periprava cu tunurile, pentru a pedepsi pe aceşti pescari lipoveni care au adăpostit şi au aprovizionat grupuri foarte active de rezistenţi anticomunişti. Este locul să spunem aici că, potrivit obiceiului ei de a prezenta lucrurile altfel de cum sunt în realitate, o anumită presă din exil a vrut, mai zilele trecute, să ne convingă că administraţia oraşului Brăila se află în mâna... Lipovenilor care, în totalitatea lor, ar fi cei mai aprigi comunişti... Tocmai ei.

Situată în apropiere de Vâlcov, la 10 Km. Nord de C. A. Rosetti (Satul Nou) şi la Nord de Pădurea Letea, Periprava este astăzi elementul principal al reţelei de colonii de muncă ce împânzeşte întreaga regiune. Precizăm: în apropierea fostului sat, la 300 m. la Sud de Dunăre, se află o primă colonie, compusă din 30 de bărăci. Din 1960 se află aci numai legionari din Garda de Fer, unii din ei cu pedeapsa executată în întregime la Aiud, alţii reareştaţi, în cadrul unei actiuni de mare amploare, în 1958, iar alţii, mai puţini la număr, reareştaţi în ultimul timp. Lagărul dela Periprava este înconjurat de un dublu baraj de sârmă ghimpată. Intre sârme, cât şi în afara lor, sunt fâşii de teren arat şi grăpat, în total deci 3 asemenea fâşii, fiecare având o lăţime de cel puţin 2 m. Inălţimea barajului de sârmă ghimpată este de 3, poate chiar 4 metri. Asupra acelora care, voit sau nevoit, trec peste fâşiile arate se trage fără nici o somaţie. Tunşi numărul 0, purtând haine vărgate de puşcăriaşi, deţinuţii din această colonie sunt întrebuinţaţi pentru muncile cele mai grele, cu deosebire la construcţia digurilor, construcţie care este efectuată dealtfel cu cele mai primitive mijloace.

La 3 Km. Sud/Est de Periprava, între Braţul Chilia şi un lac de forma unui cerc perfect, se află **Grindu,** colonie dependentă de Periprava. La Grindu sunt numai 4 bărăci, fiecare baracă dispunând de 2 compartimente, fiecare compartiment de 50 până la 70 de paturi. In bărăci sunt sobe, din cauza lipsei de combustibil existenţa acestor sobe este însă iluzorie. Colonia Grindu nu are bae. Apa se aduce din 2 puţuri, săpate ca vai de lume. Paturile din bărăci sunt făcute din chingi de fer; saltelele şi pernele sunt umplute cu pae. Fiecare deţinut nu dispune decât de un singur cearceaf şi de o singură pătură. In regiune mai sunt încă 3 sau 4 colonii de felul celei dela Grindu. De Periprava depind însă o sumă de colonii plutitoare, fixe şi mobile, adică bacuri ancorate şi bacuri care se deplasează necontenit. In fiecare bac sunt cazaţi 500 de deţinuţi, totalul deţinuţilor din coloniile plutitoare fiind de 12.000 până la 15.000, în marea lor majoritate ţărani care s'au opus la colectivizare. Există şi o infirmerie plutitoare, cu mult prea neîncăpătoare pentru numărul mare al bolnavilor. Detaşamentele de pază dispun pretutindeni de clădiri convenabile, de cărămidă şi acoperite cu tablă sau cu ţiglă. (Stind.)

◆ **La Stoeneşti,** colonie de muncă depinzând de centrul **Salcia,** în regiunea bălţilor situate între Dunărea Veche şi Braţul Cremenea, deţinuţii sunt adăpostiţi în clădiri mizerabile, făcute din chirpici, un fel de bordee, fără pod şi lipsite de ferestre duble. Iarna, pereţii acestor bordee sunt dublaţi cu **stufit,** plăci de stuf de 4 cm grosime. In aceste 2 bordee dela Stoeneşti locuiesc 1400 deţinuţi care lucrează tot la tăierea stufului. Centrul administrativ al acestei regiuni de exploatare se află la **Piatra Frecăţei,** iar colonii mai importante, cu deţinuţi mai numeroşi decât la Stoeneşti, sunt la **Strâmba** (12 Km. Nord de Hârşova), **Băndoiu** (20 Km. Nord de Hârşova), **Rotunda** (7 Km. Nord/Est de Hârşova) şi la Luciu **Giurgeni,** acolo unde de desparte Dunărea în două. Această din urmă colonie este de dată recentă. Cea mai mare colonie de muncă se afla însă la Salcia, cu 6000 deţinuţi, cu spital în toată regula şi cu detaşamentul principal al batalionlui care asigură şi paza coloniilor anexe. (Stind.)

◆ **Hrana deţinuţilor** este planificată de centrala M. A. I. din Bucureşti, pentru toate închisorile şi pentru toate coloniile de muncă. Planul de alimentaţie este întocmit pe 10 zile şi cuprinde toate detaliile posibile In coloniile de muncă hrana este ceva mai bună decât în închisori. Există următoarele categorii, pe care comuniştii le numesc tot **norme:** norma 24 pentru acei care nu muncesc, norma 25 uşor, norma 25 greu, norma 1 (pentru trupa în termen) şi norma S (pentru reangajaţi şi personalul adminstrativ). In închisori mai sunt şi alte norme: 27 (bolnavi), 29 (TBC) şi norma 31 de care beneficiază acei care urmează să fie eliberaţi definitiv, fără să mai treacă prin D. O. (domiciliu obligator).

Iată cantităţile de alimente pentru norma 24 (scutiţi de lucru şi zilele de sărbătoare pentru toată lumea): **una sută grame pâine,** 300 gr mălai; două grame zahăr şi 3 grame ulei de floarea soarelui. Distribuţia cantităţilor de alimente enumerate mai sus este respectată. Atât! Acel care trebue să fie hrănit după norma 24 trebue sa mai primeasca însă: 300 gr. cartofi (sau 150 gr. fasole albă, sau 500 gr. varză, murată sau crudă, sau 200 gr. arpacaş), toate aceste cantităţi zilnic, iar **săptămânal:** cincizeci grame marmeladă şi trei sute grame carne. In realitate, fasolea albă şi cartofii sunt rarităţi, iar în loc de carne se dau numai şi numai deşeuri de carne (copite, ochi, burţi etc.).

Norma 25 uşor: 300 gr. pâine, aceiaşi cantitate de mălai, patru grame zahar şi aceiaşi cantitate de zarzavat zilnic, iar săptămânal: 500 gr. carne (în loc de 300), de calitate ceva mai bună decât pentru categoria precedentă.

Acei care muncesc greu (norma 25 greu) primesc: 375 gr. pâine, 10 gr. zahăr şi 9 gr. ulei pe zi, dar aceiaşi cantitate de carne săptămânal ca şi acei hrăniţi după norma 25 uşor. Primesc în schimb mai multă marmeladă: 300 gr. pe săptămână. In practică, deţinuţii care muncesc greu (exploatarea stufului, construcţii de diguri) primesc dimineaţa: 300 gr. pâine (şi nu 375), marmeladă (pe care nimeni n'o poate cântări) şi un sfert de litru de surogat de cafea; la prânz: o bucată de mămăligă şi un polonic de mâncare (să zicem jumatate de litru, mai mult zeamă); seara: o bucată de mămăligă şi acelaş polonic de zeamă. Teoretic, de 10 ori pe lună trebue să se servească şi o mâncare cu carne, cât de cât. De fapt, carne, o bucată de carne, nu vede nimeni, niciodată. Insuficient hrăniţi, lucrând în frig, cu picioarele mereu în apă şi în mâl, prost îmbracaţi, locuind în bărăci neîncălzite, în care suflă vântul prin crăpături şi prin ferestre care rămân, săptămâni întregi, cu geamurile sparte, deţinuţii din „coloniile de muncă" se îmbolnăvesc, unul câte unul şi pier, tot unul câte unul... „Planul" centralei M. A. I. din Bucureşti este **lichidarea deţinuţilor,** lichidare care trebue să servească drept exemplu şi să asigure victoria definitivă a sistemului marxist-leninist. Când eşti închis în celulă poţi rezista mai uşor unui asemenea regim alimentar. In „colonia de muncă" nimeni nu poate resista. După un an, greutatea medie a deţinuţilor din „colonii" este de 40 până la 45 Kg. Toţi se îmbolnăvesc de distrofie, al cărui simptom curent este o intoleranţă a alimentaţiei, simptom care provoacă moartea prin diaree. Cât priveşte tuberculoza contractată în colonii, la tinerii între 16 şi 28 ani această tuberculoză apare în forme grave, cu rapidă evoluţie. In toate coloniile, tinerii dau cel mai mare procent de morţi... In disperarea lor, au fost deţinuţi care, în toiul iernii, au alergat pe câmp să culeagă sfeclă furajeră şi au mâncat această sfeclă, pe loc, aşa înghetată cum era. Consecinţa? Crize acute de abdomen, datorită ocluziilor sau perforaţiilor intestinale; moarte rapidă, în chinuri groaznice.

Aceste „colonii de muncă", despre existenţa cărora oamenii politici din occident se fac că nu ştiu nimic, au fost deci înfiinţate pentru a grăbi procesul de lichidare a elitelor neamului românesc. (Stind.)

◇ **La Agapia,** mânăstire clădită în 1585 de Petru Şchiopul, odinioară cea mai importantă mânăstire de maici din ţară, n'au mai rămas decât 22 de călugăriţe, toate foarte bătrâne. După apariţia faimosului decret din 1958, care „reglementa viaţa monahală", cele 400 de maici au fost alungate din mânăstire, cu ajutorul Miliţiei. Cea mai mare parte din aceste maici au fost trimise „la urmă", iar altele, care nu mai aveau nici rude şi nici posibilitatea să găsească de lucru în altă parte, au fost repartizate, ca muncitoare agricole, la gostaturile din apropiere. Câteva au gasit adăpost la ţăranii din satul Apagia şi lucrează în cadrul colectivului local. Mânăstirea poate fi vizitată, cu autorizaţie specială şi în tovărăşia unui „însoţitor" aparţinând Securităţii raionale din Târgul Neamţ. Arhondaricul mânăstirii a fost transformat în sală de şedinţe, cu lozinci şi portretelele şefilor şi subşefilor din partid pe pereţi. Biserica cea mare, în care se află trei tablouri de Grigorescu, este închisă, sub pretext că se fac lucrări de restaurare... Maicile se duc la paraclis, dar preot mânăstirea nu are... Are în schimb post permanent de pază, chiar în faţa porţii de intrare. Mânăstirile Secu, Sihăstria, Sihla, Războeni, Tarcău, Durău şi Rarău sunt închise. Toate vor fi transformate în sanatorii, case de odihnă şi tabere de vară pentru utemişti. (Stind.)

◆ **Moartea Profesorului Amza Jianu.** — Eminentul chirurg şi profesor al Facultăţii de Medicină din Bucureşti, membru în mai multe societăţi ştiinţifice internaţionale, a încetat din viaţă în ziua de 22 Noembrie 1962. Născut în 1882, Prof. Dr. Amza Jianu era romanaţean, din Fălcoiu. (Stind.)

◇ **Revista literară „Scrisul bănăţean",** care a publicat recent un articol despre Dostoievski, articol semnat de Andrei Lillin, riscă să fie suspendată, dacă nu chiar suprimată. Motivul? Autorul „este departe de a aduce o contribuţie în cunoaşterea fenomenului **dostoievskian,** de pe poziţiile criticii ştiinţifice materialiste." Cu alte cuvinte, dacă nu spui că Dostoievski a fost membru de partd, te-ai curăţat. (Stind.)

◆ **Trufandale.** — „Romînia Liberă" din 24 Noembrie 1962 publică, în prima pagină şi cu litere aldine, o informaţie senzaţională: **„Consiliul agricol** al regiunii Oltenia **a iniţiat** în gospodăriile agricole din jurul oraşelor Craiova, Tg. Jiu şi Turnu Severin, **producerea** de salată, ridichi, ceapă verde şi alte legume." Auzi minunăţie! In **trei** oraşe din Oltenia se va putea cumpăra în piaţă (adică la „Aprozar") salată, ridichi şi ceapă... Nici la Caracal, nici la Calafat şi nici la Băileşti, ci numai la Craiova, la Tg. Jiu şi la Turnu Severin... că de aceea are Oltenia acum **Consiliu agricol,** care **iniţiază produceri** de ridichi, că ridichea e plantă tropicală şi nu creşte decât sub sticlă... (Stind.)

◇ **Singurul rămas pe ring.** — La adunarea festivă „consacrată sărbătoririi Zilei Forţelor Armate ale R. P. R.", anul acesta n'au mai fost aduşi foştii militari de care comuniştii s'au folosit, un timp. Singurul care şi-a făcut apariţia, în uniforma lui de „General colonel de rezervă", a fost Dumitru Dămăceanu, fostul aghiotant regal. După cum se ştie, la 23 August 1944 Dămăceanu era şef de stat major al Comandamentului Militar al Capitalei şi a fost, în această calitate, realizatorul tehnic al loviturii de stat, de pe urma căreia am ajuns unde am ajuns. Comuniştii nu uită acest lucru, dar nici noi nu vom uita... Şi Dămăceanu nu-i chiar aşă de bătrân... (Stind.)

◆ **Am luat act.** — Aflăm din „Scînteia" de existenţa a doi scriitori francezi, în vizită la Bucureşti: Georges Bellak şi Paul Quentin. Se spune chiar că unul din ei ar fi scris o piesă de teatru.

◇ **In apropiere de Câmpulung-Muscel** a fost descoperit un castru roman, pe o suprafaţă destul de mare, cu ziduri şi turnuri de pază bine păstrate. Au fost găsite deasemenea săgeţi, vârfuri de lance turnate în bronz, monede imperiale romane, vase pentru depozitat cerealе şi o sumă de piese de ceramică. Este vorba de tabara unei unităţi romane care făcea paza drumului spre trecătoarea Bran. (Stind.)

◆ **„Mult e dulce şi frumoasă..."** — După măsurile **tehnico-organizatorice,** după **ritmicitatea** producţiei, regimul reperist, cu concursul „academicienilor emeriţi", a trecut la **cineficarea** satelor şi raioanelor. Intre raioanele „cinificate" se numără acum şi raionul Lăpuş. Din punct de vedere tehno-organizatoric, ritmicitatea acestei cinificări se reduce la noua destinaţie pe care o capătă o anumită şură în fiecare sat. Odată şi-o dată, la anul sau peste doi ani, când va sosi **caravana** cu aparatul şi dacă nu se vor arde siguranţele, şura respectivă va lua numele de „sală de cinematograf". Treaba asta se chiamă **cineficare.** (Stind.)

(urmare în pag. 5)

◇ **Colonia de muncă Stoenești,** din Balta Dunării, devenise neîncăpătoare pentru numărul mare de deținuți aduși, în Octombrie 1959, să taie stuf și să construiască diguri. Înainte de sosirea noilor deținuți, au sosit în colonie 60 de rengajați M. A. I., aleși pe sprinceană, bestii care-și dovediseră aptitudinile în alte lagăre și închisori. Între ei, bestia cea mai mare era Plotonierul **Prisiceanu,** zis „Cap de cal", cel care ucisese mai mulți deținuți la minele de plumb.

Problema cazării noilor deținuți a fost rezolvată, cu ajutorul acestor subofițeri reangajați, după cum scriem mai jos. În vecinătatea „coloniei de muncă" se aflau trei **saivane.** Saivanele sunt adăposturi (staule) pentru oile care sunt aduse la iernat în Baltă. Construit din pământ amestecat cu paie și cu bălegar, saivanul are pereți a căror înălțime nu trece de un metru, un acoperiș foarte țuguiat și o formă semicirculară. Lipsit de ferestre, saivanul măsoară 80 m. în lungime și 5 până la 6 m. în lățime. Omul nu poate pătrunde în saivan decât pe la capete, intrarea dela centru, mult mai joasă, fiind rezervată oilor. Ei bine, conducerea „coloniei" a hotărît ca aceste trei saivane să fie amenajate în adăposturi pentru oameni, **pentru două mii de oameni.** Dar în ce a constat această amenajare? Mânați la muncă cu bâta, cu pumni și cu înjurături, deținuții cei vechi au fost puși să curețe stratul gros de gunoi, să sape o groapă mare în fața fiecărui saivan, să instaleze mai multe rânduri de sârmă ghimpată, să construiască foișoare de pază și amplasamente pentru reflectoare... Au fost aduse apoi în saivane paturi de fer... Asta a fost „amenajarea". Într'un spațiu „locativ" de 1200 metri pătrați, pentru toate cele trei saivane, au fost înghesuiți, mai rău decât vitele, două mii de oameni... Saivanele au fost izolate de cele două bărăci care consituiau „colonia de muncă" Stoenești, deținuții din saivane fiind trimiși să lucreze în puncte mai îndepărtate... Cum însă mâncarea și pentru cei din saivane era gătită tot la Stoenești, un contact între cele două grupe a putut fi totuși stabilit.

Astfel s'a putut afla că, prin acoperișurile sparte, în saivane pătrundea ploaia și că, prin ușile care nu se puteau închide, sufla vântul, ca afară... Puși din capul locului să îndeplinească norma, deținuții se îmbolnăviseră, jumătate din ei zăcând în paturi... Hrana era distribuită noaptea, pe întuneric. Cei care nu lucraseră în timpul zilei erau adesea lipsiți de hrană. În rândurile celor din saivane, disenteria, degerăturile și bolile de plămâni au făcut ravagii. La mijlocul lui Noembrie, vreo 400 de deținuți, care nu se mai puteau ține pe picioare, sunt evacuați la Galați; patru din ei mor înainte să fie îmbarcați, **iar zece mor pe șlep...**

Nemulțumit de „randamentul" deținuților, M. A. I.-ul trimite la Stoenești o comisie medicală, pentru a desemna pe acei care urmau să fie evacuați. Întreaga colonie, cei din bărăci și cei din saivane, se înscrie la vizita medicală... Deținuții sunt totuși scoși cu forța la lucru, adică cu ciomagul. Un număr destul de mare, aproape o treime, reușește să rămână în bărăci și în saivane. Vizita medicală are loc. Primii 500 deținuți examinați sunt declarați definitiv inapți pentru muncă... Alții, vreo 1300, așteptau la rând... Prisiceanu și alți subofițeri reangajați încearcă să-i împrăștie, operația nu reușește însă decât în parte. În cele din urmă, 1500 deținuți sunt declarați inapți și desemnați să fie evacuați. Medicii pleacă, rămân însă gardienii... Aceștia decid **cum** se va face evacuarea. Deținuții bolnavi sunt mai întâi grupați în 2 saivane. Apoi, sub comanda Plotonierului Prisiceanu, fiecare deținut este obligat **să-și ia patul de fer în spinare și să mărșăluiască astfel 6 Km, până la locul de îmbarcare.** Aceasta s'a întâmplat în ziua de 2 Decembrie. N'au fost transportați la spitalele din Galați, ci la Periprava unde, toți cei 1500, așa bolnavi cum erau, au fost puși imediat să cureagă stuf. **Aproape 100 au murit în câteva zile.** Nici cei trimiși la Grindu n'au avut o soartă mai bună. În cele din urmă, la sfârșitul lui Ianuarie 1960, supraviețuitorii transportului sosit dela Stoenești au fost reîmbarcați, cu destinația Galați. Așa s'a încheiat episodul saivanelor. (Stind.)

◆ **Mecanizarea exploatării stufului** este departe de a fi realitate. Se prea poate ca mijloace mecanizate de exploatare să existe acolo unde lucrează muncitorii calificați, sub controlul unor tehnicieni cehi, polonezi și germani din zona de ocupație sovietică, în „coloniile de muncă" asemenea mijloace mecanizate sunt însă total necunoscute. În aceste colonii, tăiatul stufului se face cu un fel de coasă, cu mâner scurt și cu o lamă mai mică decât lama de seceră. Instrumentul acesta se numește **tarpan.** Stuful se adună în maldăre, fiecare maldăr având diametrul de 1,20 m și o lungime de 4 m. Maldărul cântărește 50 până la 60 Kg. Din maldăre, se fac însă căpițe, iar până la căpițe este o distanță de un kilometru și mai bine. Deținutul trebue să parcurgă această distanță cu maldărul în spinare, în echilibru, astfel ca vârfurile trestiei să nu atingă pământul. Operația trebue făcută în pas alergător... Gardienii au câini dresați, care se reped și mușcă pe acel care nu respectă pasul alergător. Norma zilnică este de 15 maldăre pentru fiecare deținut, normă imposibil de atins... Cât privește echipamentul, este drept că deținuților li se dau cisme de cauciuc, ciuturile de stuf sunt însă tăioase și rup cismele, în câteva zile. După cisme, se rup pantalonii, indispensabilii... Urmează răni la picioare, infecții... Pe timpul cât lucrează la stuf, echipele sunt cazate în bacuri metalice, neîncălzite, dispunând de aceleași faimoase hârdaie ca și celulele din pușcării. (Stind.)

◇ **Fabrica de mobilă din Gherla, anexă a pușcăriei.** — Sub comanda Căpitanului de Securitate Mihalcea, 500 de deținuți din închisoarea Gherla lucrează mobilă populară care se expediază la magazine, purtând eticheta „Someș" sau „Cluj". Fabrica aceasta este de fapt o anexă a pușcăriei, paza ei fiind asigurată de gardienii de pe „celular". Din cele 10 secții câte are fabrica, una singură dispune de mașini: tâmplaria mecanică. Din cauza lipsei de protecție a muncii, în această secție se înregistrează un accident pe săptămână, cel puțin. Producția zilnică a fabricei este de 9 garnituri (fiecare garnitură: un studio, o masă, o masă de toaletă și un dulap), 20 scaune curbate și 10 divanuri. Mobila aceasta este din panel sau plăci aglomerate, cu furnir de fag sau de mesteacăn. Indiferent de secția în care lucrează, deținuții sunt grupați în brigăzi, pe categorii sociale: intelectuali (categorie în care intră și studenții), țărani, muncitori și tineri. Ofițerii întemnițați la Gherla, nu lucrează în fabrica de mobilă, pentru că fiecare dintre ei este condamnat la mai mult de 15 ani. Pentru a nu da posibilitate deținuților să comunice cu exteriorul (strecurare de mesagii în obiectele expediate), la secția de ambalaj a fabricei lucrează numai angajați civili. În general, administrația închisorii, aplică un regim ceva mai bun deținuților care lucrează la mobilă, considerând că acești deținuți ar putea fi „recuperabili". În schimb, ei sunt obligați să asiste la nenumărate conferințe și ședințe de reeducare, de acest sector ocupându-se Maiorul de Securitate Alexandrescu.

O ultimă informație în legătură cu închisoarea. Adresa ei poștală este: U. M. 0606 Gherla. (Stind.)

◆ **Trupe sovietice se mai află încă în România.** — În ciuda diverselor comunicate și desmințiri, unități sovietice se mai află încă în țară, chiar și la Videle, în apropiere de București. Aci, la Videle, este vorba de o echipă de instructori pentru trupele motomecanizate. La Vest de Tulcea și în apropiere de Isaccea, efectivele sovietice sunt însă mult mai importante, ele având misiunea să constitue un cap de pod pe pământul Dobrogei. După cum se știe, pe la Isaceea trec Dunărea unitățile sovietice care participă la „manevre", atât în România cât și în Bulgaria. (Stind.)

◇ **Prețuri.** — În vitrinele din București și din alte orașe din țară sunt expuse ultimile noutăți: motocicletele sovietice „I. J." la prețul de 12.250 Lei bucata, motocicletele cehoslovace „Jva" la prețul de 15.500 Lei bucata, un magnetofon „Grundig" = 7.300 Lei și un aparat de fotografiat „Leika" = 4.000 Lei. Pentru a lăsa impresia vizitatorilor străini că în țara ar fi abundență și voe bună, magazinele „Alimentara" (de categoria I) expun în vitrină băuturi occidentale: o sticlă de whisky = 180 Lei și o sticlă de cognac francez (Hennessy sau Courvoisier) = 290 Lei. În același timp, un kilogram de unt costă 40 lei, un kilogram de ceapă 4 Lei și un ou 1 Leu. (Stind.)

◆ **Gratuitatea învățământului.** — În prospectele lor reclamă, reperiștii obișnuesc să spună că învățământul, de toate gradele, este gratuit. Minciună! Gratuitate nu există decât pentru cele 7 clase ale „ciclului elementar". Elevii de liceu sunt obligați să-și procure singuri cărți, rechizite și să plătească și o taxă școlara anuală, taxă care se stabilește dela caz la caz. (Stind.)

◇ **Pe malul Dunării, între Orșova și Turnu Severin,** nu sunt numai rețele de sârmă ghimpată, foișoare metalice de pază și baterii de proectoare, ci și un fel de cortine de stuf și plase de camuflaj. O persoană care a fost la Turnu Severin, la începutul lui Octombrie 1962, ne spune că nicăeri în țară n'a văzut atâția militari ca în acest oraș. Aceiași persoană a fost foarte plăcut impresionată de aspectul satelor situate între Turnu Severin și Târgul Jiu: case văruite, curți îngrijite, grădini frumoase... (Stind.)

◆ **Soarta bibliotecilor particulare.** — După ce bibliotecile publice au fost epurate de tot ce nu era pe placul regimului (operația a fost condusă de răposatul Mihail Roller), comuniștii au procedat la confiscarea bibliotecilor particulare, excepție făcând doar bibliotecile ce aparțineau unor notorii colaboratori, deveniți între timp „membri de partid". Numărul bibliotecilor confiscate este atât de mare, încât o listă a lor ar fi imposibil de întocmit. Citâm doar câteva nume: Tsigara Samurcaș, Istrate Micescu, Take Policrat, Ion Vintilă și Dinu Brătianu, George Brătianu, Mareșal Averescu, Gheorghe Tașcă, General Rosetti, Florescu, Filipescu, General I. A. Anastasiu, Grigore Trancu-Iași, Anibal Teodorescu etc. Așa a luat ființă „Anticariatul de Stat", cu zeci de sucursale în București și în principalele orașe ale țării. Prin „Anticariatul de Stat", cărțile **furate** sunt vândute în străinătate, la anticari sau direct la bibliofili interesați. (Stind.)

◆ **Conducătorul Seviciului „L" din Securitate** este Căpitanul Gheorghe Enoiu care, în afară de „activitățile legionare", a anchetat și o serie de ofițeri din actuala armată populară, acuzați că ar aparține unei organizații subversive care urmărește răsturnarea regimului. Traduși în fața unor tribunale speciale, acești ofițeri au fost condamnați la pedepse foarte grele, între 15 și 18 ani închisoare. Printre ei se află chiar **profesori dela Academia Militară din București.** Redacția cunoaște numele acestor ofițeri. (Stind.)

Gogu Rădulescu, ministru cu multiple atribuții

Membru al Comitetului Central al Partidului și ministru al Comerțului Exterior, Gogu Rădulescu este organizatorul principal al rețelei de spioni reperiști în țările occidentale, spioni pe care tot el îi și plătește, prin „reprezentanțele comerciale" și prin alte oficii, ceva mai discrete, specializate în vânzări de oameni. Vechiu militant comunist, numitul activează de foarte multă vreme în sectorul „stabiliri de contacte și infiltrări".

De fapt, după interpretarea marxist-leninistă, Gogu Rădulescu nu prea este de „origină socială sănătoasă". Tatăl său a fost proprietar de cârciumă **cu vad** în Dudești, foarte priceput misit în tot soiul de afaceri, renumit agent electoral al Partidului Liberal, staroste al mardeiașilor din Sectorul II Negru și om de încredere al fostului primar Donescu, cunoscut din Obor și până'n Bariera Vergului sub numele de „Clipici".

La Liceul „Matei Basarab", Gogu Rădulescu n'a putut să termine decât primele trei clase. În a patra s'a opintit. Refugiat intelectual la Școala de Comerț „Crețulescu", Gogu Rădulescu devine aci discipolul lui Jenică Popescu, un profesor ratat, originar din Focșani, mare beție și înflăcărat marxist... Prin intermediul acestuia, frecventează un **cerc de studii,** care era în realitate un centru de recrutare al U. T. C.-ului (Uniunea Tineretului Comunist), organizație operând, pe vremea aceea, în clandestinitate. Ședințele acestui cerc de studii se țineaua într'o încăpere dosnică a Căminului Basarabenilor din Strada Buzești. Conferențiar permanent era un oarecare inginer **Păruță,** pe care dealtfel Siguranța pusese ochii. În afară de elevii lui Jenică Popescu dela Școala „Crețulescu", la conferințele lui Păruță mai asistau și câtiva studenți dela Academia Comercială, „basarabeni", mai mult sau mai puțin ruși. Doi dintre ei, **Malinski** și **Brodski,** erau oamenii de legătură ai Comitetului Central al Partidului Comunist și agenți ai serviciului de spionaj sovietic în România. Pe baza referințelor date de acești doi agenți și ținându-se seama că alt român neaoș nu se prezentase până atunci la „cercul de studii", Gogu Rădulescu a primit însărcinarea să înființeze **Frontul Democratic Studențesc,** să constitue celule în toate facultățile și să combată, prin toate mijloacele, acțiunea studenților naționaliști, cuziști și legionari din Garda de Fer. Aceasta se întamplă îm 1935. Cu un an înainte, Gogu Rădulescu fusese încadrat în U. T. C. (Uniunea Tineretului Comunist). Devenit student la Academia Comercială, recrutează aci primele elemente și reușește să formeze nucleul de bază al acestui front „democratic".

La epoca aceea, studenții dela Academia Comercială din București, în imensa lor majoritate, erau încadrați în Garda de Fer. Frontul „democratic" urma să lucreze deci cu multă prudență și să manevreze mai mult din umbră... Primul aliat al lui Gogu Rădulescu este **Mihail Stelescu,** fostul deputat legionar de Covurlui, un tânăr cu studiile neterminate, ambiții și trufaș, element manevrat în egală măsură de camarila regală, de Siguranță, și de câțiva politicieni din „partidele istorice". Plecat din Garda de Fer, Stelescu închiriase primul etaj al unui imobil din Calea Victoriei (peste drum de Palatul Stirbey), fixând la balconul aceluiaș imobil o firmă imensă: „Cruciada Românismului", titulatura unei organizații fantome și a unei gazete care se tipărea, în multe pagini și pe hârtie de cea mai bună calitate, în tipografia „Indreptarea" din Strada Câmpineanu, tipografie condusă, pe acea vreme, de Generalul Nicolae Rădescu. Redactorul-șef al gazetei și loctitor politic al lui Stelescu era **Alexandru Talex,** care nu fusese niciodată legionar **dar care era membru al Uniunii Tineretului Comunist încă din 1931.** Adevăratul patron al lui Talex era însă **Alexandru Sahia,** comunist de vârf, care fusese mai înainte student la Facultatea de Teologie din București și aspirant de călugăr la Mănăstirea Cernica... Pe releul Sahia-Talex, Gogu Rădulescu a intrat în legătură cu Mihail Stelescu. Ambii au hotărît o demonstrație comună, cu caracter antilegionar, care trebuia să se producă la Academia Comercială. Demonstrația a eșuat lamentabil, iar Gogu Rădulescu, care încercase să pună în aplicare cunoștințele căpătate pe maidanele din Dudești, a fost scos din luptă, cu nasul umflat și cu ochii învinețiți... Întâmplarea a avut însă darul să impresioneze favorabil pe Ministrul de Interne, **Ion Inculeț,** interesat și el în aflarea de mijloace pentru combaterea Gărzii de Fer. Malinski, Brodski, Păruță și Gogu Rădulescu au fost chemați la Ministerul de Interne unde, după „un tour d'horizon", **primii trei au căpătat legitimații în regulă de comisari de poliție, iar Gogu Rădulescu o cantitate respectabilă de bancnote din fondul O. P.** (Ordinea Publică).

Așa este, precum scriem aci. Ministrul de Interne al unui guvern „burghezo-moșieresc" a eliberat legitimații **de serviciu** unor agenți sovietici și a finanțat, cu banii contribuabilor, acțiunea de infiltrare comunistă în rândurile studențimei...

După această întrevedere „istorică", Gogu Rădulescu întreprinde o serie de deplasări, înființează filiale ale Frontului Democratic Studențesc și organizează manifestații **antifasciste** la care iau cuvântul Petre Constantinescu-Iași, Oțetea, Iorgu Iordan, Sevastos, asistenții lui Parhon și gazetarii din Strada Sărindar...

Acțiunea aceasta luând oarecare amploare și provocand și reacțiuni neprăvăzute, în unele orașe din țară autoritățile **neavizate** au intervenit și au arestat organizatori, oratori și participanți. **Gogu Rădulescu nu a fost arestat însă niciodată.** Tovarășii încep să-l suspecteze, conducerea superioara îi acordă însă aceeiași încredere dându-i ordin să nu mai activeze deloc. Gogu Rădulescu pleacă la Ploești, unde urmează cursurile Școlii de Ofițeri rezervă de Infanterie. Disciplinat și sârguitor, termină această școală destul de bine și este înălțat, în 1938, la gradul de Sublocotenent de rezervă. În acelaș an se căsătorește, cu o evreică din Basarabia pe care o cunoscuse la „cercul de studii" din Strada Buzești. Și tot în acelaș an, Gogu Rădulescu devine funcționar la Institutul Național al Cooperației. Foștii lui adversari dela Academia Comercială îi sunt acum colegi de birou... El știe însă să facă față și acestei situații; lasă impresia că s'a pocăit, este serviabil, curtenitor...

La începutul anului 1939, îl aflăm pe Gogu Rădulescu funcționar la Ministerul Economiei Naționale. Aceiași tactică, aceiași purtare... Prigoana împotriva legionarilor atinsese un punct culminant... Rădulescu, care căpătase probabil oarecare deslegare, se declară gata să ajute... Nu știm dacă într'adevăr a ajutat sau nu a ajutat, dar știm că, după 6 Septembrie 1940, **a revenit la Cooperație, cu grad ceva mai mare.** A rămas la Cooperație și după 23 Ianuarie 1941...

În Aprilie 1941, Gogu Rădulescu este mobilizat și repartizat unui regiment de Infanterie. La câteva zile după începerea ostilităților, **dezertează la inamic** și face ca întregul său pluton să fie capturat. A fost trimis imediat la Moscova, unde era așteptat de **Păruță** (fugit în Uniunea Sovietica din 1939), de **Malinski** și **Brodski** (rămași în Basarabia la cedarea provinciei), de **Ana Pauker** și de **Alexandru Bârlădeanu.** Cu acesta din urmă, Gogu Rădulescu vizitează lagărele de prizonieri și încearcă să câștige „voluntari" pentru Divizia „Tudor Vladimirescu". Misiunea acestei echipe era să fie însă alta. Bârlădeanu, Malinski și Gogu Rădulescu sunt trimiși la Tașkent pentru a urma cursurile Institutului de Planificare.

Prin 1945, Gogu Rădulescu ocupă un post subaltern la Ministerul Economiei, sub ministeriatul lui Roman Molodvan ajunge comisar la prețuri, apoi director general și în cele din urmă, la începutul anului 1946, subsecretar de stat.

După căderea Anei Pauker, situația lui Gogu Rădulescu devine și ea critică. Este trimis în fața Comisiei de Control și Revizie a Partidului, fiind acuzat nu numai de apartenență la grupul Ana Pauker-Teoharie Georgescu, ci și de comerț ilicit cu monezi de aur. Afară de aceasta, la dosarul de anchetă erau vârsate și piese în legătură cu asasinarea Inspectorului de Siguranță **Valeriu Ionescu,** acel care fusese, până în 1944, conducătorul unei brigăzi de urmărire a comuniștilor. Valeriu Ionescu, cum este și normal, se servise de o serie de agenți dubli, în rândul cărora se număra desigur și Gogu Rădulescu. După 23 August 1944 comuniștii aveau tot interesul să cunoască rolul acestor agenți dubli, Ionescu fiind în măsură să le procure prețioase informații. Inspectorul a fost ucis însă înainte de a fi interogat. Nu-i greu de dedus cine avea interes să facă treaba asta... Trimis la „muncă de jos", Gogu Rădulescu a reușit totuși să-și salveze pielea...

Din 1952 și până în 1955, lucrează la „Serviciul de Cercetări economice al Partidului", într'un post subaltern care-i dă însă posibilitatea să mențină contacte cu niște controlori sovietici. Pe baza rapoartelor făcute de acești controlori, Gogu Rădulescu este reabilitat și instalat în postul de Director al Institutului de Cercetări Economice, cu dreptul de a constitui o echipă de colaboratori după bunul său plac. Întâi a făcut apel la foștii săi profesori dela Academia Comercială: Mladenat, Zane și Răducanu, pe acesta din urmă reușind să-l scoată din închisoare. Ion Răducanu a murit însă la câteva luni după ce a fost eliberat... A făcut apel și la alții, la **Veverca** (care se ocupă acum de resortul „Problemele statelor capitaliste) și la **Cumpănașu,** fostul Secretar al Camerii de Comerț Româno-Germane...

(urmare în pag. 6)

Locotenent de rezervă Pop Leonida, căzut in fața Stalingradului

(urmare din pag. 3)

A fost poate cea mai autentică specie a gazetarului acest Leonida Pop, care a murit undeva sub orizonturile de fum ale Asiei, așa cum a trait: dăruindu-se. Sentimentul de demnitate și onoare profesională era atât de accentuat intr'insul, incat iși petrecea lipsurile cu mundrie, dar n'ar fi acceptat compromisul nici in cele mai chinuitoare imprejurări.

Era ardelean și cunoștea prețul adevărului.

Afară de vițiul gazetariei, nu știu să fi avut altul. — In toamna aceia, cand inima i-a fost sangerată de granița care-i despărțea de Nasaudul tinereții, a reluat scrisul zilnic, cu pasiunea mocnită a oamenilor care se simt dintr'odată mandatarii unei misiuni. Cand și-a imbracat uniforma de locotenent al unui regiment de infanterie din Ardeal, tot ceeace fusese pana atunci neprecis, amorf intr'insul, s'a limpezit. A plecat dintre noi aproape vesel, simțind că destinul il apropie de idealul căruia iși inchinase viața și condeiul.

Din cea dintâi zi a războiului Leonida Pop a fost permanent la unitatea lui, cu soldații pe care-i indragise, așa cum iubise batalioanele de plumb ale mașinei de cules. Nu și-a lăsat penița stropită de rugină nici în toiul luptelor, ci trimitea din când în când manuscrise ordonate, umplute cu rândurile-i dese, informând — fără a fi fost corespondent de războiu — despre cele ce trăia cu sensibilitatea-i echilibrată, de om autentic.

Intr'o ultimă scrisoare ne ruga **să-i trimitem elegiile lui Jammes.** — Probabil se simțea singur și ceasurile prevestitoare de îngheț ale toamnei rusești îi deșteptaseră foamea de lectură.

N'a mai avut răgaz să-l mai recitească **pe poetul săracilor și al umililor.** — Condeiul i-a fost frânt odată cu avântul, într'un atac dela Stalingrad. Destinul, acest vrac misterios, pe care Leonida Pop îl ascultase împăcat, l-a vrut nu printe noi, **ci la temelia de oase a Neamului. — ...**"

NOTE DE CARNET

(urmare din pag. 5)

Dacă înapoia celor două blocuri antagoniste nu se ascunde nimic, dacă toți șefii de state nu sunt decat reprezentanții intereselor și năzuințelor popoarelor respective, atunci evenimentele in curs n'au intr'adevar niciun sens. Pentru a le găsi, unul ar trebui să credem că oamenii de stat occidentali sunt nişte ignoranți, ceea ce nu poate fi reținut, sau ca opinia publica occidentala contribue conștient la propria-i pierzare, ceea ce e absurd.

Atunci? Ramane a doua alternativă.

E suficient să admitem, ceea ce ulterior va fi ușor de demonstrat, ca in spatele celor două blocuri stau aceleași interese ascunse, interesele unei minorități ce tinde la dominația mondială, şi sensul politicii actuale ni se reveleazǎ puternic luminat. Să consideram că prin intermediul unor cercuri ocuite, sprijinite de marea finanța internațională, ea controlează mijloacele de propaganda şi deține astfel puterea reala; ca, in afara de micii excepții, intr'un bloc sau altul, oamenii politici nu su sunt — conștient sau inconștient — decat nişte marionete. Inutil atunci sa incercam sa le ințelegem gesturile și atitudinile de carnaval. Pentru cine nu zarește rețeaua sforilor care le comanda, ele n'au nicio semnificație.

„Trebue să fi trăit cineva in culisele Politicii pentru a-și da seama că lumea este condusă de persoane cu totul diferite de cele pe care le imaginează poporul." (Disraeli)

Pentru această minoritate, comunismul nu e decat un mijloc; cortina de fer o transpunere în concret a ideii de ruptură, cu un scop precis. Vechiul dicton **„divide et impera"** își recapătă, astfel, toată semnificația. Numai o ruptură totală intre cele două lumi, numai un echilibru al teroarei plasează această minoritate în postura de arbitru, așteptand momentul favorabil pentru a deveni stăpână pe destinele omenirii. Sensul spionajului atomic, aici trebue căutat; ințelegerea politicii internaționale deasemenea. Banii, sursă a puterii, fiind pentru ea singura morală, dezechilibrul economic între cele două blocuri îi permite conservarea și mărirea profiturilor. Interdicția legală — cortina — dă tot sensul și valoarea schimburilor ilegale. Un război local poate izbucni în plină coexistența pașnică, dacă e rentabil. Când cei ce se închină vițelului de aur dețin direct sau indirect puterea, totul e de vânzare: Credința și Cultura, Patria și Morala, Omul și Dumnezeu ...

Multe ziceri și deziceri ar fi fost cruțate experților în politică internațională, dacă acum o sută de ani un exponent al conspirației mondiale ar fi spus:

„Aurul mânuit de mâini experte va fi totdeauna pârghia cea mai utilă pentru aceia care îl posedă și obiect de invidie pentru cei care nu-l posedă. Cu aur se cumpără conștiințele cele mai rebele, se fixează scara tuturor valorilor, cursul tuturor produselor, se înlesnesc împrumuturi statelor care sunt ținute apoi după bunul plac.

Deja principalele bănci, Bursa din întreaga lume, creanțele pe toate guvernele sunt în mâinile noastre. Cealaltă mare putere e presa. Repetând neîntrerupt anumite idei, presa le face să fie admise la sfârșit ca adevăruri."

In continuare ar fi putut spune multe, dar mai cu seamă ar fi putut adaoga:

„Dacă unul dintre ai nostri cade din nenorocire în mâinile justiției la creștini, să alergăm în ajutorul lui; să găsim atâtea mărturii câte sunt necesare pentru a-l salva dela judecători, așteptând ca să fim noi înșine judecători."

Ei bine, acest program politic la scară mondială aceste cuvinte profetice, au fost rostite în 1865 de rabinul Reichhorn, citat de L. F. CELINE intr'o documentată carte, astăzi proscrisă, «BAGATELLES POUR UN MASSACRE». Dar important nu este dacă ele sunt sau nu autentice, ci faptul că ele ne dau cheia ințelegerii evenimentelor. Prin ele, cuvinte magice, misterele politicii mondiale se destramă, antinomiile dispar. Ele au fot și sunt verificate mereu, cu o precizie matematică.

Mulți indivizi au fost judecați și condamnați — pe drept sau pe nedrept — sub acuzația de tradare, dar opinia publica n'a fost mobilizată decat pentru disculparea unui Dreyfus; mulți copii au fost separați de parinții lor — unii definitiv, dar conștiința universala n'a fost rascolita decat pentru copiii Finaly, care nu fusesera rapiți ci adoptați; mulți spioni au fost condamnați și executați, dar presa nu se scandalizeaza decat in anumite cazuri: Fuchs, Rosenberg, Openheimer, Pontecorvo, Soblen, etc. Mai e nevoe sa precizam carui grup etnic aparțin? Personal cred ca minoritatea care conspiră la dominația mondiala a depașit masura și prin faptul insuși s'a demascat. Atunci cand o anumita presa face dintr'un eveniment național un scandal internațional, circumspecția impunandu-se, rezultatul e adesea contrar celui scontat Nu știm ce ascunde AFACEREA SPIEGEL, dar dupa amploarea care i se da, după modul partinitor in care e prezentată de presa occidentala, ne-am putea prinde ca sunt in joc interesele aceleeași minorități, dacă nu și oamenii ...

Se vorbește pe nedrept de indiferența opiniei publice; dacă ea ar cunoaște realitatea și-ar regasi cu siguranță puterea și voința smulgerii din toropeala abrutizantă in care a fost metodic cufundată. Politica occidentală nu este incoerentă decat in aparență, in raport cu scopurile oficiale, dar nu și cu cele reale.

Sensuri Noi

De aceste realități va trebui să ținem seamă. Altfel, cei șaptesprezece ani ne-au dovedit, nu avem nicio șansă. Lupta e grea, dar exaltantă; indelungată, dar succesul sigur. Ceea ce o minoritate a reușit in sensul intereselor ei egoiste, adormind opinia publică, dece nu s'ar reuși, deșteptând-o, in sensul nou al intereselor popoarelor infrățite, trezite la o adevarată, nemasluită, viață politică. Nu toate conștiințele sunt de vanzare și nici toți oamenii de inchiriat ...

Timorații vor considera această atitudine nepolitică; dar cum cu politica am pierdut totul, ne permitem să fim nepolitici, căci dacă nu mai avem nimic de pierdut, avem totul de câștigat.

Căpitan C. STOICANESCU

„Neamul românesc trebue să se întoarcă la isvoarele lui eroice. Fapta lui trebue să oglindească toate virtuțile strămoșești. Fiindcă aceste virtuți există, aceste virtuți sunt nepieritoare.

Camarazi,

Ceeace a făcut totdeauna fala poporului nostru, a fost puterea cu care și-a stăpânit destinul în ceasul de grea cumpănă și în frământările de restriște.

Ostași,

Nu uitați, dela mic la mare, că sunteți ieșiți dintr'o brazdă stăpânită și păstrată prin sânge și în sânge, Impletiți-vă și înfrățiți-vă cu această brazdă. Stați înfipți în ea și pregătiți-vă să muriți pentru ea. E mai mult ca oricând, porunca ceasului de față."

ION ANTONESCU
Mareșal al României

Gogu Rădulescu, ministru cu multiple atribuții

(Urmare din pag. 5)

In 1957, Gogu Rădulescu este făcut ministru-adjunct (Comerțul Interior), trece apoi la „Comerțul Exterior", în aceiași calitate. Acum este ministru plin, membru plin în Comitetul Central și aspirant la postul de membru al Biroului Politic, adică membru al instanței supreme a Partidului.

Calitatea lui de Ministru al Comerțului Exterior îi acoperă toate călătoriile în străinătate. Gogu Rădulescu nu întreprinde însă aceste călătorii numai pentru a cârpi, pe ici pe colo, foarte șubreda construcție economică și financiară a Repereului. Adevărata lui misiune este alta.

Bucurându-se de o totală încredere din partea Rușilor, foarte priceput în acțiuni de infiltrare, bazându-se pe rețeaua de agenți pe care-i plătește, bazându-se pe relațiile pe care le are in țară cu „prietenii" unor persoane care se află în exil, persoane care activează și ele în „sectorul economic" și care doresc să-și lărgească sfera de afaceri (cu deosebire în țările „in desvoltare"), Gogu Rădulescu are misiunea să desăvârșească infiltrarea, să instaleze pretutindeni „rezidenți", să supravegheze intreaga activitate a exilului romanesc, să torpileze, in fașe, orice inițiativă care ar depăși activitatea „normală" a aceluiaș exil și să zădărnicească orice acțiune susceptibilă a turbura politica de „coexistență" pașnică" preconizată de patronul suprem, Nikita Cruşciov.

Radu GRUIA

Incepand cu numărul viitor, ne vom ocupa de un curios negoț care se practică acum, la scară mare, peste cortina de fer. Nu e vorba nici de bunuri de consumație, nici de materii prime de importanță strategică. E vorba de oameni. Se vând oameni!... Și de acest scandalos târg de sclavi, în inima Europei civilizate și creștine, nimeni nu spune un cuvânt. Presa, prea ocupată cu „Afacerea Spiegel" (?), tace... Noi vom vorbi.

Expoziție de artă populară românească la Buenos Aires

Din inițiativa și sub conducerea Doamnei Eugenia Ușeriu, între 22 și 31 August 1962, la „Casa de Mendoza" din Buenos Aires a avut loc o expoziție de artă populară românească, expoziția s'a bucurat de un desăvârșit succes.

La inaugurare, scriitorul argentinian Jorge Luis Borges a vorbit in calde cuvinte despre pământul și poporul românesc.

In legătură cu această expoziție și în colaborare cu Doamna Natalia Dimitriu, Doamna Eugenia Ușeriu a publicat o foarte frumoasă broșură în limba spaniolă, cu titlul „El Folklore Rumano".

«JEUNE EUROPE»
săptămânal al Mișcării
pentru UNITATEA EUROPEI
Combativ
Bine informat
Trimite numere de probă în mod gratuit.
Adresați cererile la
BOITE POSTALE No. 9
33, chausée de Charleroi
SAINT-GILLES, BRUXELLES (Belgique)

CONGRESUL SOCIETATII PENTRU EUROPA DE SUD/EST

Din inițiativa Societății pentru Europa de Sud/Est (Südosteuropa-Gesellschaft) a avut loc în München, între 7 și 10 Noembrie 1962, bine organizat și foarte util congres.

Societatea pentru Europa de Sud/Est este o instituție care se poate mândri cu un deceniu de activitate productivă în direcția cercetărilor științifice, culturale și politico-economice ale spațiului dunărean și sud/estic. Președintele acestei societăți este d-rul Rudolf Vogel, deputat în parlamentul federal de la Bonn.

Congreșul ținut la München a fost împartit in trei secțiuni de lucru și anume:

1. Scopul și situația actuală a cercetărilor balcanologice pe tenerenul filologic și al istoriei culturii, al istoriei literaturii, al folklorului și al istoriei antice.
2. Secțiunea istorcă, cu o tema precisă relativ la ceretarile făcute în ultimele două decenii în domeniul istoriei Europei de Sud/Est.
3. Secția juridică, care în realitate n'a desbătut decât problema raporturilor economice dintre Est și Vest.

Pe terenul românesc, în cadrul secției balcanologice, remarcăm referatele d-lor prof. dr. E. Gamillscheg și prof. dr. G. Reichenkron, Exilul a fost reprezentat prin contribuțiile d-lor dr. Octavian Buhociu și dr. Mircea Popescu. Prof. dr. Emil Condurachi (București) și prof. dr. Emil Petrovici (Cluj) au reprezentat R.P.R.-ul.

In cadrul secției istorice emigranța română nu a fost reprezentată. R.P.R.-ul a avut un referent și un „coreferent", acesta din urmă figurând sub numele de „Stănescu", conferențiar la Facultatea de Litere din București.

La sfârșitul referatului său, profesorul Daicoviciu a făcut o surprinzătoare mărturisire: „Știu

(urmare în pag. 9)

Pentru Stindardul

URMARE LA LISTA Nr. 4/1962

	DM
Ion B., San Rafael, Argentina	39,—
Anonim, USA	4,—
S. G., Hamburg 22, Germania	5,—
Anonim, USA	4,—
T., Versailles, Seine et Oise, France	250,—
Anonim, USA	4,—
H. F., Frankfurt/Main, Germania	30,—
Anonim, USA	4,—
Chr. A., Karlsruhe, Germania	5,—
A. W., Regensburg, Germania	10,—
Dumitru O., Mannheim, Germania	20,—
Prof. G. L., Rosenheim, Germania	5,—
Horia S., Geroldswill-Zürich, Elveția	30,—
B. W., Purkersdorf, Austria	5,—
Anonim, USA	8,25
A. B., München 13, Germania	20,—
Fürst zu Dohna, Lörrach, Germania	10,—
Daimler-Benz, München 2, Germania	10,—
Anonim, USA	4,—
A. P., München 15, Germania	50,—
Ofițer superior, Paris, France	50,—
G. V., Paris, France	10,—
M. S., Paris 16, France	10,—
Robert S., Weinheim, Germania	10,—
Un român, New York, USA	39,—
Anonim, USA	4,—
G. B., Offenbach/Main, Germania	5,—
F. W. H., Stuttgart-Hofen, Germania	20,—
Anonim, USA	4,—
Un ostaș român, Canada	19,40
O. G., Freiburg i. Br., Germania	10,—
Anonim, USA	4,—
Ernst S., Celle, Germania	20,—
Anonim, USA	4,—
Alex. S., Köln, Germania	20,—
Nic. I. P., Sao Paolo, Brasil	18,—
Anonim, USA	4,—
N. A., New York, USA	19,44
Anonim, USA	8,27
J. G., Mengen/Württ., Germania	10,—
Anonim, USA	4,—
Gheorghe V., Salzgitter, Germania	10,—
Pr. P. C., Vilgertshofen, Germania	20,—
Dr. Gh. T., München 55, Germania	10,—
Anonim, Issoudun, Indre, France	17,—
Silvia J., Nördlingen, Germania	5,—
Dr. R. B., München P., Germania	20,—
Dr. E. T., München 9, Germania	10,—
J. L., Wuppertal-Langerfeld, Germania	10,—
Alex. K., Seattle, Wash., USA	15,50
Gh. B., Hamilton, Ont., Canada	39,—
E. D., Baddek, Nova Scotia, Canada	4,—
I. M., Malmö, Suedia	12,—
E. A., München 13, Germania	10,—
Adrian F., Gaildorf/Württ., Germania	5,—
Dr. D., Bebenhausen, Germania	10,—
Oberst a. D. N., München 12, Germania	10,—
Oberst a. D. M., Daerstorf-T., Germania	20,—
D. L., Vaterstetten, Germania	5,—
C. C., Windsor, Ontario, Canada	5,—
A. S., Windsor, Ontario, Canada	5,—
Anonim, Nova Scotia, Canada	5,—
Oberst a. D. von E., Wiesbaden, Germ.	20,—
Dr. M. M., Roma, Italia	40,—
Anonim, USA	4,—
G. P., Choisy le Roi (Seine), France	8,—
A. A., Joinville (Seine), France	16,15
M. M., Paris, France	16,15
R. A., Paris, France	16,15
M. F., Paris, France	8,—
G. C., Bas Rhin, France	8,—
R. B., Paris, France	16,15
D. H., Paris, France	41,—
A. P., Paris, France	16,15
Dr. F. L., Bremen, Germania	5,—
Anonim, USA	4,—
E. A. B., Ludwigsburg, Germania	20,—
Anonim, USA	4,—
E. S., Würzburg, Germania	10,—
I. M., Toronto, Ontario, Canada	18,30
PSS Episcop Teofil, Windsor, Canada	24,65
H. K., Leira, Portugal	60,—
Camarad, Cleveland, Ohio, USA	39,—
Camarad, Cleveland, Ohio, USA	39,—
Anonim, Cleveland, Ohio, USA	39,—
H. K., Berlin, Germania	5,—
Camarad, München 9, Germania	10,—
v. D. B., Frankfurt/Main, Germania	30,—
O. P., Ville St. Laurent, Canada	18,50
M. M., Windsor, Ontario, Canada	39,—

(urmează)

*

Tuturor le mulțumimi călduros și cu recunoștință.

După cum se poate constata din această listă, numărul sprijinitorilor din Statele Unite, din Canada și din Franța a sporit considerabil, el tinzând să egaleze pe acel al sprijinitorilor din Germania.

Constatarea aceasta este cât se poate de reconfortantă.

Român desțărat, care muncești din greu, de azi pe mâine, departe de patrie, dar cu icoana ei mereu în inimă și în cuget, gazeta aceasta este gazeta ta.

Suntem amenințați și loviți, din multe părți. Luptăm! Cu înverșunarea cu care am luptat la Hotin, în Crimeea și în pustiul din Calmucia.

Dacă dușmanul ne va copleși si ne va răpune, să se ridice alții și să poarte Stindardul mai departe, până la biruință.

Die Standarte

Das geschieht im Europa des 20. Jahrhunderts

Die Todeslager im Donaudelta und in der sogenannten Balta

Wir haben uns schon zu wiederholten Malen mit der Ausbeutung des Schilfes in Rumänien und mit den Zuständen befaßt, die in den Lagern herrschen, in denen Tausende und Abertausende von politischen Gefangenen untergebracht werden, die an der Schilfausbeutung arbeiten. In letzter Zeit aber bekamen wir so erschütternde Berichte von diesen Ausbeutungsplätzen und Gefangenenlagern, daß die darin enthaltenen Schilderungen alle bisherigen Informationen übertreffen.

Selbstverständlich gibt es in Rumänien auch einige Orte, an denen das Schilf mit mehr oder weniger qualifizierten Arbeitern und mit relativ modernen Mitteln ausgebeutet wird, doch stellen sie nur einen kleinen Faktor in der Schilfausbeutung dar. Mancher westliche Tourist und mancher kapitalistische, am Ost-West-Handel interessierte Geschäftsreisende, wird eine solche Ausbeutungsstelle **von ferne** (etwa vom Deck eines Donauschiffes) gesehen und sich eine gewisse Vorstellung von diesem neuen Industriezweig in Rumänien gemacht haben. Seine Vorstellung ist ebenso falsch wie die meisten Reiseberichte westlicher Journalisten, die sich auf einer bestimmten Marschroute bewegen und von Beamten des Sicherheitsdienstes, die sich als Studenten, Dolmetscher, Künstler usw. ausgeben, überall begleitet werden.

Bei der Ausbeutung des Schilfes werden in Rumänien nämlich fast nur politische Gefangene und Bauern, die sich der Kollektivisierung widersetzten, eingesetzt. Es ist fast unmöglich, Angaben über die Zahl dieser Gefangenen zu machen, doch kann aus der Anzahl der Lager und aus den **genauen** Angaben, die wir über eine Reihe dieser Lager besitzen, geschlossen werden, daß etwa 100.000 Gefangene zur Ausbeutung des Schilfes eingesetzt wurden. Es besteht aber die Möglichkeit, daß diese Zahl noch höher liegt.

Wo befinden sich die Gefangenenlager?

Bis jetzt wurden folgende Gebiete festgestellt, in denen das Schilf von Gefangenen ausgebeutet wird:

1. Das Gebiet zwischen dem Donauarm Cremenea und der alten Donau, ein Gebiet das den Namen Balta trägt und 60 km lang und über 20 km breit ist, da sich die Sümpfe auch westlich des Donauarmes Cremenea erstrecken.
   In diesem Raume konzentrieren sich die Gefangenenlager, 10 an der Zahl, nördlich der Stadt **Harsova** (lies Harschowa).
2. In der Nähe des Donauarmes Borcea, nordöstlich und südwestlich von Fetesti (lies Feteschti) befindet sich eine Anzahl kleinerer Lager.
3. Im Donaudelta, zwischen **Chilia-** und **Sulina-arm**, befinden sich die meisten dieser Lager, die offiziell den Namen „Arbeitskolonien" tragen. Das Hauptzentrum ist hier das ehemalige Fischerdorf **Periprava**, das im Rahmen einer Vergeltungsaktion seitens der Kommunisten, von seinen Bewohnern gesäubert wurde.
4. Schließlich wurde jetzt zwischen dem Donauarm Sankt Georg und dem **Razelmsee**, rund um den **Dranowsee**, eine weitere Zone von „Arbeitskolonien" erkundet.

Außerdem befinden sich einzelne Lager auch in anderen Sumpfgebieten in der Nähe der Donau.

Wie wird das Schilf ausgebeutet?

Von einer mechanisierten Arbeit ist in diesen Zonen der Gefangenenlager nicht mehr die Rede. Das Schilf wird mit einer Art Sichel, **Tarpan** genannt, die an einem 1 m langen Stock befestigt ist, geschnitten. Viel schwerer aber als dieses mühsame Schneiden mit primitiven Mitteln, ist das Einbringen des Schilfes. An Ort und Stelle muß der Gefangene zuerst das Schilf zu Bündeln zusammenbinden. Ein Bündel hat einen Durchmesser von 1,20 m, eine Länge von 4 m und ein Gewicht von 50 bis 60 kg und muß 1 km weit und mehr, auf dem Rücken getragen werden und zwar so, daß die Schilfrohre die Erde nicht berühren und nicht brechen. Dieser Transport darf nicht im Gehen, sondern muß im Laufschritt erfolgen. **Die Wachmannschaften führen dressierte Hunde mit sich, die sofort jeden niederreißen, der das vorgeschriebene Tempo nicht einhält.**

Gemäß der Planifizierung muß jeder Gefangene als tägliche Norm 15 Bündel einbringen. Diese Norm wird nie erfüllt. Also werden die Verpflegungsrationen ständig gekürzt. Außerdem **können die Gefangenen bei Nichterfüllung der Norm durch Schläge gezüchtigt werden.** Die Durchführung dieser Anordnung ist je nach Ort und Zusammensetzung der Wachmannschaft verschieden.

Lagerverpflegung

Theoretisch müßten die Gefangenen, die bei der Ausbeutung des Schilfes eingesetzt werden, die „Eßnorm Nr. 25" erhalten, die in zwei Kategorien eingeteilt wird: **leicht** und **schwer.** In welche Kategorie die Gefangenen eingestuft werden, ist Sache der Lagerleitung. Nehmen wir an, daß ein Gefangener in die Kategorie „25 schwer" eingestuft wurde, also in die beste Verpflegungskategorie. In diesem Falle müßte er, immer **theoretisch,** täglich 375 g Brot, 10 g Zucker, 9 g Sonnenblumenöl und 300 g Kartoffeln (die durch 150 g weiße Bohnen oder etwas mehr Kraut ersetzt werden können) erhalten; außerdem wöchentlich 300 g Fleisch und 300 g Marmelade. Beim „Fleisch" allerdings handelt es sich um Hufe und Kuhmilz... Zukker, Sonnenblumenöl und Brot werden von den Wachmannschaften viel gestohlen und niemand hat die Möglichkeit, die Mengen nachzuwiegen. So werden in Wirklichkeit diejenigen Gefangenen, die im Arbeitseinsatz stehen (aber nur an Arbeitstagen, für die Feiertage gilt die viel schwächere Norm „24"), wie folgt verpflegt:

— Frühmorgens: 300 g Brot, etwas Marmelade und 1/4 Liter sog. Ersatzkaffee, der kaum gesüßt ist.
— Mittags: Ein Stück kalte Polenta, ungefähr 1/2 Liter sogenannte Suppe.
— Abends: Ein Stück kalte Polenta und die gleiche Menge der gleichen Suppe.

Theoretisch darf die Suppe zehnmal im Monat auch das obenerwähnte „Fleisch" enthalten.

In einer Gefängniszelle wäre es noch möglich, mit einer solchen Verpflegung auszukommen, bei der Schilfausbeutung aber ist es unmöglich... Wenn man außerdem bedenkt, daß die Gefangenen ständig in Wasser und Sumpf stehen, daß sie schlecht gekleidet sind und ihre Unterkünfte fast nie geheizt werden, kann man sich ein Bild von dem weiteren Schicksal dieser Gefangenen machen. Krankheiten und Schwäche raffen sie dahin, sie werden im Sumpf begraben, ohne Kreuz und ohne das geringste Zeichen dafür, das hier ein Mensch zur letzten Ruhe gebettet wurde. Dem Ministerium für Innere Angelegenheiten (M. A. I.) in Bukarest ist dieses Ende höchst willkommen, denn seine Absicht ist die Liquidierung dieser Gefangenen, eine Liquidierung, die all jenen als abschreckendes Beispiel dienen soll, die noch bereit sind, dem Kommunismus Widerstand zu leisten.

Ein konkreter Fall: Vernichtung von 1500 Gefangenen aus dem Lager Stoenesti in der Balta

Bis zum Oktober 1959 war das Leben im Zwangsarbeitslager Stoenesti (sumpfiges Gebiet zwischen den Donauarmen Cremenea und Dunarea Veche, ungefähr 20 bis 25 km nördlich von Harsova) erträglich und die Bewachung konnte noch als menschlich bezeichnet werden. Sie bestand zu jener Zeit aus Wehrpflichtigen, die zum größten Teil aus der südlichen Moldau und aus Bessarabien stammten. Von den 1400 Gefangenen waren viele Bauern aus der Region Galatz und aus der Dobrudscha. Bewachung und Gefangene hatten vieles gemeinsam und die 4 längerdienenden Unteroffiziere der Staatssicherheitsdienst-Truppen mußten diese Tatsache akzeptieren.

Anfang Oktober 1959 kam die Wachablösung. An Stelle der 4 Unteroffiziere kamen 60 ausgesuchte Schergen, darunter auch der berühmte **Feldwebel Prisiceanu,** genannt „Pferdekopf", der sich durch die Tötung mehrerer Gefangener in den Bleigruben Nordsiebenbürgens ausgezeichnet hatte. Die Wehrpflichtigen waren jetzt Burschen aus allen Landesteilen und ausgewählte „Utemisten" (Benennung für die Jungkommunisten).

Die Gefangenen bekamen eine neue Arbeit: sie sollten die sog. „Saivane" (charakteristische Stallungen für Schafe im Sumpfgebiet; halbkreisförmig, mit Mauern aus Erde und nicht höher als 1 m, jedoch mit fast 3 m hohem Schilfdach) in Gefangenenunterkünfte „umbauen", weil neue Gefangene erwartet wurden.

In der Nähe des Lagers gab es 3 solcher „Saivane", jede 5 bis 6 m breit und 80 m lang. Der „Umbau" beschränkte sich auf folgende Arbeiten:

— Ausräumen des Mistes.
— Aufstellen von 2 kleinen Öfen für jede Saivane.
— Aufstellen von Betten.
— Errichtung einer primitiven Latrine für jede Saivane und
— Einkreisung des Geländes mit Stacheldrahtzaun, Wachtürmen und Scheinwerferanlagen.

Als alles fertig war, kam in Stoenesti ein großes Aufgebot von neuen Gefangenen an, **2000, die alle in diese 3 Schafställe gepreßt wurden.**

Die Saivane wurden von dem alten Lager vollkommen isoliert. Hier in den neuen Lagern ist die Behandlung der Gefangenen viel schlechter: die Gefangenen werden ständig geschlagen und beschimpft. Die einzige Verbindung wird von denjenigen Insassen des alten Lagers aufrechterhalten, die das Essen, das im alten Lager vorbereitet wird, zu den Saivanen bringen. So erfuhren die Gefangenen des alten Lagers, daß es in die 3 Saivanen hineinregnete als hätten sie gar kein Dach und daß die neuen Gefangenen ebenfalls an der Ausbeutung des Schilfes arbeiteten.

Die Neuangekommenen, meist Jugendliche, auch viele Studenten und Gymnasiasten darunter, waren schlecht angezogen, die Hälfte von ihnen war bereits krank: Diarrhöe, Dysenterie, Erfrierungen, Tbc. Schließlich brach in den Saivanen eine Typhusepidemie aus.

Trotz dieser Zustände werden die Gefangenen auch zum Bau eines Dammes eingesetzt. Viele werden bestraft. Sie müssen bei Wind und Regen in Habtacht-Stellung auf dem Damm stehen. Stundenlang. Meistens brechen sie zusammen und einige sterben an Ort und Stelle.

Schließlich gibt es mehr Kranke als Gesunde. Erst Mitte November werden 400 Schwerkranke nach Galatz gebracht, 4 davon sterben vor der Einschiffung, 10 auf dem Transport. Was aus den anderen geworden ist, hat niemand je erfahren...

Ende November trifft in der „Arbeitskolonie" Stoenesti eine Ärztekommission ein. Alle Lager- und Saivanen-Insassen melden sich zur ärztlichen Untersuchung. Die Wachmannschaften versuchen, sie mit Stockhieben zur Arbeit zu treiben. 1500 bleiben jedoch in ihren Unterkünften. Sie werden, samt ihrem Gepäck, an den Stacheldrahtzäunen aufgestellt, um von den Ärzten untersucht zu werden.

Das Resultat dieser ärztlichen Untersuchung: die ersten **500 werden für sehr schwer krank erklärt...** Währenddessen versuchen die Wachtmeister des Sicherheitsdienstes immer wieder, die Gefangenen wegzutreiben. Die Gefangenen wehren sich mit dem Mut der Verzweiflung und bleiben stehen. Schließlich werden alle 1500 Gefangenen, die sich der ärztlichen Untersuchung stellten, für arbeitsunfähig erklärt und sollen evakuiert werden. Die Ärzte reisen ab — die Wachtmeister des Sicherheitsdienstes bleiben und wie die „Evakuierung" durchgeführt wird, bestimmen die Letzteren.

Die zur Evakuierung bestimmten Gefangenen werden zuerst in 2 der Saivane gesammelt, wo angeblich die Formalitäten für die Abreise durchgeführt werden sollen. Dann werden sie zu Fuß in Richtung Einschiffungsort in Marsch gesetzt. Der Einschiffungsort ist 6 km vom Lager entfernt. **Die Betten müssen mitgenommen werden, jeder trägt sein Eisenbett auf dem Rücken.** So geschehen am 2. Dezember 1959, mitten in Europa. **Keiner der 1500 Gefangenen wurde in ein Krankenhaus eingeliefert. Alle kamen nach Periprava, wo sie sofort wieder bei der Ausbeutung des Schilfes eingesetzt wurden. In den ersten Tagen starben Hunderte...** Ende Januar 1960 wurden die Überlebenden dieses Transports wiederum eingeschifft und ins Gefängnis von Galatz gebracht. Ihre Arbeitsleistung war gleich Null gewesen. Schließlich wurde das kleine Häuflein auf verschiedene andere Gefängnisse verteilt.

Das ist die wahre Geschichte der „Arbeitsunfähigen" von Stoenesti, die sterben mußten, damit ihr Tod anderen zum abschreckenden Beispiel wird.

Und jetzt haben die Vertreter des sogenannten Weltbewußtseins das Wort. Wir vermuten, daß sich keiner zu Wort melden wird! **ive**

DENKT AN MICH! ICH BIN AUCH EUROPÄER!

(«Jeune Europe» — Brüssel, 26. Okt. 1962)

Die westliche Presse, eine Fundgrube für die Ostspionage

Offensichtlich im Zusammenhang mit der Spiegel-Affäre berichtet die amerika-polnische Zeitung „Dziennik Chicagoski" (Chicago, Nr. 382/1962):

»Daß die westliche Presse für die östliche Spionage eine Fundgrube darstellt, hat der kürzlich verstorbene polnische General Izydor Modelski den mit der Spionageaffäre beauftragten amerikanischen Stellen mitgeteilt. (Modelski war in den ersten Nachkriegsjahren polnischer Militärattaché in Washington und bat später um Asyl.) Er hat seinerzeit dem Repräsentantenhaus zur Bekämpfung unamerikanischer Umtriebe 77 Dokumente übermittelt, mit denen die Spionagetätigkeit der polnischen Botschaft nachgewiesen worden ist. Modelski hat hierbei zu Protokoll gegeben, **daß sich die Berichte an die Warschauer Regierung vornehmlich auf Meldungen, Berichte und Artikel der westlichen Presse zu Fragen der Landesverteidigung stützen.**

Auch der vor einiger Zeit nach dem Westen geflüchtete frühere Chef des polnischen Geheimdienstes, Oberst Pawel Monat, hat in einem aufsehenerregenden Buche angegeben, **wie die östliche Spionage auf militärischem Gebiete die wichtigsten Angaben der westlichen Presse entnehmen könne.**«

Otto R. Ließ
PLANWIRTSCHAFT UND SOZIALISMUS IN RUMÄNIEN
Sonderdruck aus:
„Die Wirtschaftssysteme der Staaten Osteuropas und der Volksrepublik China"
Verlag von Duncker & Humblot — Berlin 1962

Sir Oswald Mosley
ICH GLAUBE AN EUROPA
Ein Weg aus der Krise
Eine Einführung in das europäische Denken
Klosterhaus-Verlag, Lippoldsberg — 1962

Rubla, das verlassene Dorf in der Baragan Steppe

Sie können alle Reiseführer, alle Landkarten Rumäniens studieren — auch auf den genauesten Generalstabskarten werden sie den Namen Rubla nicht finden. Und doch existiert Rubla. Rubla ist eine Ortschaft, allerdings nicht eine Ortschaft wie andere auch. Rubla ist ein D. O.-Dorf, eines der 8, vielleicht 10 D. O.-Dörfer, die Rumänien heute, dank der sozialistischen Errungenschaften, besitzt.

Am sichersten ist Rubla über Braila zu erreichen, allerdings nur bei trockenem Wetter. Ab November bis Ende März, manchmal auch bis Ende April, ist Rubla nicht erreichbar, oder nur mittels spezieller Fahrzeuge.

Die Straße, die von Braila in südwestlicher Richtung nach Slobozia führt, ist eine ziemlich gute Straße; bei km 35 dieser Straße liegt Viziru, eine größere Landgemeinde, die einmal von reichen Bauern bewohnt war und 6 km südwestlich Viziru, genau bei km 41, zweigt ein Weg ab, der, in nordwestlicher Richtung, zu dem ehemaligen Grundbesitz von **Aurelian Pana**, Landwirtschaftsminister unter Antonescu, führt. Dieses Gut ist jetzt ein Gostat, also genau das, was es früher war, nur mit dem Unterschied, daß der Besitzer nicht mehr Aurelian Pana heißt und, in strammer Haltung, mit dem Titel „Genosse Direktor" anzusprechen ist. Das Gostat heißt „Justin Georgescu", obwohl niemand in der Gegend weiß, wer Justin Georgescu war oder ist. Von dem Gostat sind es bis Rubla noch 3 km. Bei Schnee und Schlamm ist der Weg unpassierbar.

Der D. O.-Ort Rubla hat ungefähr 500 Häuser (150 davon vertallen), die im Jahre 1950 von Bänater Schwaben gebaut wurden. Baumaterial: Erde gemischt mit Schilf, Maiskolben und Stroh. Die meisten dieser Häuser verfügen über Öfen aus Erde und nur **wenige** über Eisenöfen. Holzboden ist unbekannt, den Boden bildet überall festgestamptte Erde. Das Dach ist aus Schilf oder aus Stroh. Die Zäune sind aus Sonnenblumenstengeln.

Es gibt in Rubla auch vier Ziegelhäuser, mit ordentlichem Dach und Holzboden: das Gemeindehaus (Sfatul Popular), das Gemeindegeschäft (Cooperativa), das Milizgebäude (mit Wohnung für den Milizchef, ein Oberfeldwebel) und das Sanitätsgebäude (Punctul Sanitar), ein „Sanitätspunkt", der von einer Krankenschwester betreut wird. Außerdem gibt es noch 4 Baracken (Dach aus Teerpappe, Holzboden und Kalköfen).

Nur das Gemeindehaus und die Miliz haben einen Fernsprecher. Es gibt keinen elektrischen Strom, obwohl die Leitung 1 km vom Ort entfernt vorbeiführt. Das D. O.-Dorf wird absichtlich nicht elektrifiziert. Nur kein „Komfort"...

Die Wasserversorgung ist nicht schwierig. Jedes dritte oder vierte Haus hat einen wenn auch sehr primitiv angelegten Brunnen, der aus einem ungedeckten Erdloch besteht.

Weit und breit kein Holz und kein Stein.

Das Dorf hat zwei Arten von Häusern: einmal mit einem Wohnzimmer 5×6 m und einer Küche 3×5 m, zum anderen Mal mit 2 Wohnzimmern 5×6 m und einer etwas größeren Küche. Jede Familie, die ein solches Haus bewohnt, hat außerdem die Nutznießung von 1/4 ha Bodenfläche, die unbedingt angebaut werden müssen. Für diesen Boden wird eine verhältnismäßig geringe jährliche Agrarsteuer von 60,— Lei erhoben.

Die Behörden werden durch den Milizoberfeldwebel und seine zwei Gehilfen, den Bürgermeister (ein ehemaliger Hafenarbeiter aus Braila) und den Gemeindesekretär repräsentiert. Als „Freie" leben in Rubla außerdem 5 Brigadiere des benachbarten Gostats „Justin Georgescu". Die übrigen fast 500 Seelen genießen nur eine sehr begrenzte Freiheit. Daß sie kein Wahlrecht besitzen, ist das geringste ihrer Übel. Diese 500 Seelen sind D. O., eine Abkürzung der Worte: „Domiciliu obligator", zu Deutsch: „Zwangsaufenthalt".

Man kann heute in Rumänien aus verschiedenen Gründen zu einem D. O. degradiert und in einen der Orte wie Rubla geschickt werden. D. O. ist eine sogenannte „administrative Strafe", von denen folgende Kategorien von Menschen betroffen werden:

1. Personen, die eine Gefängnisstrafe verbüßt haben und von der Gefängnisverwaltung bei ihrer Entlassung als „gefährlich" bezeichnet werden, oder während der Gefängnishaft disziplinarisch bestraft wurden.
2. Ehemalige Gefängnisinsassen, deren Rückkehr in ihre Heimatorte von den dortigen Behörden (Partei, Miliz, Sicherheitsdienst) nicht gewünscht wird. Gründe dafür gibt es genug, z. B.: **„der Betreffende genießt in seinem Heimatort Sympathie"**, weswegen er „gefährlich" ist.
3. Alle diejenigen, die wegen unbefugten Grenzübertritts verurteilt worden sind.
4. Ehemalige Großbauern (Chiaburi).
5. Führende Persönlichkeiten der alten Parteien, die **nicht** zu Gefängnisstrafen verurteilt worden sind.
6. Personen, die als Angehörige des Großbürgertums gelten.
7. Jede andere Person, die vom Sicherheitsdienst (Securitate) einer Region, also von einem Oberst des Sicherheitsdienstes, für „D. O.-reif" erklärt wird.

Im Dorfe Rubla sind alle diese Kategorien vertreten und noch eine dazu: ehemalige Offiziere und Unteroffiziere, die zehn bis zwölf Jahre in russischer Kriegsgefangenschaft waren und nach ihrer Entlassung und Ankunft in Rumänien gemäß Punkt 7 für „D. O.-reif" erklärt wurden.

Es leben in Rubla ehemalige politische Persönlichkeiten und Geistliche aller Konfessionen, Industrielle und Großgrundbesitzer, Bauern, die zu „Chiaburi" gestempelt wurden, obwohl sie gar keine Großbauern waren, ehemalige Polizisten und Staatsbeamte, Rechtsanwälte und Richter und eine ganze Reihe junger Studenten, die nach dem ungarischen Aufstand im Jahre 1956 als „Revolutionsanstifter" zu Gefängnisstrafen verurteilt worden waren. Außerdem befindet sich in Rubla eine Anzahl von Volksdeutschen: eine siebenbürgisch-sächsische Familie, bestehend aus 5 Personen, eine schwäbische Familie, bestehend aus 3 Personen, ein Kaufmann, ein Industrieller, 3 röm.-kath. und ein evangelischer Pfarrer.

Die D. O.-Bewohner von Rubla haben sich einmal in der Woche bei der Miliz zu melden und dürfen den Ort im Umkreis von 15 km nicht verlassen. Mit Ausnahme der Ortschaften Viziru und Insuratzei, befinden sich innerhalb dieser 15 km-Grenze nur kleine, armselige Dörfer, darunter weitere 3 D. O.-Dörfer. Ihr Leben können die D. O.-Bewohner einrichten wie sie wollen. Dabei haben die Verhältnisse in Rubla wie in den übrigen D. O.-Dörfern eine frappante Ähnlichkeit mit den Schilderungen aus sibirischen Strafkolonien zur Zeit der Jahrhundertwende. Immerhin lebt man hier viel besser als in den „Arbeitskolonien" im Donaudelta.

Ankunft und Einrichtung in einem D. O.-Dorf

Wenn ein neuer Insasse, allein oder mit seiner Familie, im Dorfe ankommt, kümmern sich weder Bürgermeister noch Gemeindesekretär noch sonst jemand um ihn. Jeder muß allein mit den Gegebenheiten fertig werden. Meistens sucht sich der Neuankömmling ein leeres Haus, das verlassen und verfallen ist und repariert mit eigener Hand und mit eigenen Mitteln was zu reparieren ist. Dann kauft er sich „Möbel" bei den Bewohnern des Dorfes. Es ist ein Glücksfall, wenn die Ankunft im Sommer erfolgt, **im Winter allerdings ist es schrecklich.** Doch findet sich immer jemand, der den Neuangekommenen in seinem Zimmer aufnimmt, wenigstens bis zum Frühjahr... Alle oben beschriebenen Häuser werden von 5, 6 und mehr Personen bewohnt, wobei die Küche ebenfalls als Schlafraum dienen muß. Geschlafen wird zunächst auf Stroh, bis man sich besser einrichten kann.

Am besten passen sich die Bauern der neuen Lage an. In 5 bis 6 Jahren schaffen sie sich mit hartnäckiger Ausdauer und in mühseliger Arbeit Hühner- und Schweineställe, Bienenstöcke und sogar Kuhställe. Zwölf Bauernfamilien besitzen bereits Kühe und haben 5 Pferde und ein Fuhrwerk.

Um ein sehr bescheidenes Leben führen zu können, muß eine alleinstehende Person mindestens 400,— Lei monatlich ausgeben. Die noch in Freiheit befindlichen Angehörigen unterstützen zwar die Verbannten, doch kann keiner so einen großen Betrag entbehren. Für den Rest müssen bei Alten und Kranken die Dorfinsassen sorgen. Und sie tun es auch.

Arbeitsmöglichkeiten der Zwangsverschickten

Ein Zwangsverschickter darf nicht als Arzt, Sanitäter, Veterinär, Lehrer oder Buchhalter arbeiten. Postbote oder Verkäufer im Gemeindegeschäft darf er sein, doch sind im Dorfe nur vier derartige Posten zu besetzen. Die einzige Verdienstmöglichkeit bleibt also die Arbeit im benachbarten Gostat „Justin Georgescu", wo die D. O.-Zwangsverschickten als Taglöhner oder im Akkord arbeiten können. So werden z. B. für das Hacken von 1 ha Maisfeld 50 Lei bezahlt. Beim Einbringen der Sonnenblumenernte können jedoch nicht mehr als 15,— Lei täglich verdient werden.

Weil der D. O.-Zwangsverschickte sich 15 km rings um seinen Verbannungsort frei bewegen darf, sucht er sich für die Zeit von April bis November — im Winter sind ja die Wege unpassierbar — eine Arbeit in den benachbarten Orten: als Zimmermann, Anstreicher, Zimmermaler, Tischler usw. Sind die Kollektivbauern der umliegenden Dörfer auch arm, so sind sie doch gutherzig und jeder bezahlt die für ihn ausgeführte Arbeit wie er kann, mit Lebensmitteln, wollenen Strümpfen, einer Decke...

Manche versuchen ihr Einkommen durch Gartenbau zu verbessern, der Staat kauft jedoch nur Mais und wenn jemand auf seinen 1/4 ha nur Mais baut, erhält er für seine „gesamte Ernte" höchstens 500,— Lei. Geflügel- und Schweinezucht sind aus Futtermangel sehr begrenzt. Seit einigen Jahren werden auch Ziegen gehalten, während Schafe nur wenige ehemalige Großbauern halten können.

Versorgung

Die Versorgung im D. O.-Dorf Rubla ist sehr schwierig. Brot erhält man nur im Gostat und gegen Brotkarten, **Brotkarten aber bekommt nur derjenige, der im Gostat arbeitet.** Auch in den benachbarten Dörfern ist kein Brot zu bekommen, **auch kein Maismehl.** Bei der örtlichen Cooperative kann man gelegentlich Zucker und Sonnenblumenöl kaufen. Ab und zu gibt es in der Cooperative sogar Käse, Konserven, Wein und Schnaps. Im Umkreis von 15 km um das Dorf **gibt es keinen einzigen Metzger, auch nicht in den großen Gemeinden Viziru und Insuratzei.**

Als Heizmaterial werden Maiskolben verwendet. Nur sehr wenige können sich den Luxus leisten, am Bahnhof Cioara (23 km. südwestlich von Rubla) Brennholz zu kaufen. 1000 kg Buchenholz kosten 400,— Lei, dazu kommen 125,— Lei Transportkosten. Da Holz so teuer ist und Maiskolben knapp sind, **wird im Winter nur zwei bis drei Stunden lang geheizt.** So ist die Kälte die größte Kalamität im Baragan.

Am schlimmsten ist es für die Kinder

Die schulpflichtigen Kinder von Rubla dürfen nur die Volksschule im Gostat besuchen, was bei schlechtem Wetter unmöglich ist. Im Winter streichen die Wölfe in Rudeln um das Dorf... **Das Gymnasium in Insuratzei nimmt keine D. O.-Kinder auf, diese Kinder sollen niemals eine höhere Ausbildungsstufe erreichen.** Auch die „Volksbibliothek" in Insuratzei darf an die D. O.-Zwangsverschickten keine Bücher ausgeben. Da aber Bücherpakete empfangen werden dürfen, wird in Rubla viel privat unterrichtet. Die Milizleute, die auch Verbannte sind, kümmern sich nie um einzelne Vorgänge im Dorf. Sie benehmen sich gut und sind mit den Wachmannschaften in den Strafkolonien nicht zu vergleichen.

Sanitätswesen und Moral der Verbannten

Der sogenannte Sanitäts-Park (Punctul Sanitar) wird von einer Krankenschwester betreut, die ungeduldig auf ihre Ablösung wartet. Ihre Behandlung besteht in der Verabreichung von Injektionen und Abgabe von Medikamenten, die von einem Arzt (aber nicht von einem D.O.-Arzt) verschrieben wurden. Das Krankenhaus in Viziru ist gut aber immer überfüllt. Es herrscht in dieser Gegend sehr viel Tbc...

Theoretisch kommt jeden zweiten Monat ein Offizier vom Staatssicherheitsdienst in Braila nach Rubla, um Beschwerden entgegen zu nehmen. Beschwerden werden allerdings fast nie angemeldet, da jeder Komplikationen vermeiden möchte und in der Resignation die Rettung zu finden glaubt. Um gerecht zu sein soll nicht verschwiegen werden, daß die Offiziere des Staatssicherheitsdienstes aus Braila, die vor kurzem auch gesäubert wurden, sich im allgemeinen korrekt benehmen.

Es gibt im D. O.-Dorf Rubla nur sehr wenige, die noch auf eine Änderung ihrer Lage hoffen. Die meisten haben sich mit ihrem Los abgefunden. Die ehemaligen Bauern finden in ihrer Arbeit eine moralische Stütze und sind beispielgebend in ihrer Haltung. Die Intellektuellen hingegen, auch die jüngeren, sind äußerst deprimiert und auch physisch verfallen. Nicht selten suchen sie im Alkohol Vergessen. Aber es ist niemals eine ausgelassene oder fröhliche Trunkenheit. Sie verfallen in Melancholie und beklagen ihr Schicksal unter Tränen. Dabei bekommen auch diejenigen, die gar nicht betrunken sind, das heulende Elend, und jeder ist sich dessen bewußt, daß er dort, in Rubla, lebendig begraben ist.

Traian Rovinaru

Die Stärke und die Schwäche der USA

Die amerikanische Wochenzeitung "U.S. News & World Report" (Washington, Nr. 15/1962) überlegt sich, wie es kommen kann, daß die Vereinigten Staaten, die das größte Atomwaffenarsenal besitzen, in manchen Situationen militärisch schwach und unfähig erscheinen, es mit den Kommunisten aufzunehmen. Es heißt dazu:

»In den vergangenen zehn Jahren hat Amerika mehr als 400 Milliarden Dollar für Verteidigungszwecke ausgegeben. Die Verteidigungsrechnung allein für das Jahr, das am 1. Juli begann, wird 52,6 Milliarden Dollar betragen.

In den Streitkräften der USA stehen mehr als 2,7 Millionen Mann. Das Arsenal an Atomwaffen quillt über. Auf den Weltmeeren nimmt die amerikanische Marine die erste Position ein. Es gibt keine strategische Luftwaffe, die derjenigen Amerikas gleichkommt. Doch als Chruschtschow vorging, um Kuba an sich zu nehmen, mangelte es den USA an Truppen und Waffen, um mit dieser Art der Bedrohung fertig zu werden.

Das sowjetische Vorgehen in Berlin lenkt die Aufmerksamkeit auf weitere Schwächen. Der Kongreß ermächtigte in wenig mehr als einem Jahr den Präsidenten zum zweitenmal, Reservisten einzuberufen. Waffen mancher Art für die begrenzte Kriegführung sind in zu geringem Maße vorhanden. Warum? Wie ist diese Schwäche trotz der ungeheuren militärischen Ausgaben zu erklären?

Die USA sind durch Militärabkommen verpflichtet, 45 unabhängige Nationen in der ganzen Welt verteidigen zu helfen. Amerikanische Streitkräfte sind auf 130 große und eine Anzahl kleinerer ausländischer Stützpunkte verteilt. Insgesamt befinden sich mehr als 700.000 amerikanische Soldaten in Übersee, ein Teil in Europa, andere in Korea und Japan. Sie wirken bei der Verteidigung Südostasiens und Irans und der Türkei mit. Die USA sind durch Abkommen an Lateinamerika gebunden. Selbst das ferne Neuseeland ist durch ein Militärabkommen an die USA gebunden.

Die Truppen der USA sind kurz gesagt in dünner Linie über den ganzen Globus verstreut.

Die USA sind in die Rolle des Beschützers und Hauptwaffenlieferanten für nahezu die Hälfte aller Länder im Kalten Krieg hineingedrängt.

Die USA versuchen außer auf den Kalten Krieg auch für den heißen Krieg vorbereitet zu sein. Dafür ist die Ausrüstung für drei verschiedene Arten von Krieg notwendig. Die USA müssen für den allgemeinen Krieg mit Atombomben bereit sein; für den begrenzten Krieg mit konventionellen Waffen und großer Truppenstärke und für den Guerillakrieg mit neuen Techniken. Außerdem befinden sich die amerikanischen Truppen überall in der Defensive. An keinem Punkt sind die USA in der Lage, die Initiative zu ergreifen. Und Verteidigungstruppen sind immer im Nachteil.

Aber die USA besitzen ein riesiges Atom-Arsenal von unerreichter Stärke. Doch diese Macht ist für den totalen Krieg bestimmt, den Konflikt zwischen den USA und Rußland. Die Macht der USA ist also derart, daß sie Chruschtschow vom totalen Krieg abhält, aber sie kann ihn nicht vor dem Anschüren kleiner Kriege in Südostasien, dem Erproben der amerikanischen Absichten in Kuba usw. abhalten.

Ein Blick über die Landkarte zeigt, um was es hier geht: Eine Viertel Million amerikanischer Soldaten, Marineinfantristen und Luftstreitkräfte sind über Asien, von Südkorea bis Thailand, verteilt. An jeder Stelle sehen sie sich potentiellen Schwierigkeiten von seiten der 3,5 Millionen Mann starken kommunistischen Truppen gegenüber. Die USA müssen also bereit sein,

(Fortsetzung auf Seite 10)

Seit mehreren Jahren gibt die rumänische Gemeinschaft in Spanien regelmäßig Markensätze heraus, welche die Weltöffentlichkeit daran erinnern sollen, daß Europa nicht an der Elbe aufhört und daß die versklavten Europäer auch ein Recht auf Selbstbestimmung haben.
Diese hier abgebildete Europa-Marke hat einen besonderen Erfolg gebracht. Alle rumänischen Exilbriefmarken zu besonders günstigem Angebot bei

MARIN SANDU, Briefmarken — München 2 — Augustenstraße 82

Achtung! Deutsche Studenten!

Für diejenigen, die der französischen Sprache kundig sind, empfehlen wir

«CAHIERS UNIVERSITAIRES»

die führende französische Studentenzeitschrift.

Verwaltung und Redaktion:
36, rue Notre Dame de Nazareth
PARIS (3-e)

Deutsche Soldaten über ihre rumänischen Kameraden

Ein deutscher Offizier, Angehöriger der berümten „Mondscheindivision" (62. I. D.), schildert im folgenden die letzten Kampfhandlungen in Bessarabien und die Auswirkungen des Verrates, der am 23. August 1944 in Bukarest begangen wurde.

Bericht über die letzten Kampfhandlungen in Bessarabien

Die 62. Inf.-Division war im April 1944 bis Mai zunächst bei Dubossary am Dnjestr, und später nördlich von Kischinew am Flüßchen Raut eingesetzt. Ein gut ausgebautes Verteidigungssystem wurde fertiggestellt (5 hintereinander liegende Stellungen). Die Division war personell und materiell aufgefüllt. Der Kampfgeist der Männer war gut. Doch deuteten verschiedene Erscheinungen auf eine mögliche Überraschung hin. Mir ist noch in guter Erinnerung, daß bei der Division Ende Juli ein Bevollmächtigter des Königs Michael auftauchte, der den Auftrag hatte, alles Getreide der in unserem Divisionsbereich befindlichen königl. Güter nach Alt-Rumänien (also westwärts des Pruth) zu schaffen. Die Division stellte zu diesem Zweck Fahrzeuge ab. Durch meinen Dolmetscher (beim Stab des Kommandeurs der Div.-Nachschubtruppen 162), einem Gefreiten deutscher Volkszugehörigkeit, der in Rumänien aufgewachsen war, erfuhr ich, daß unter der Zivilbevölkerung das Gerücht verbreitet sei, daß Bessarabien am 20. August „aufgegeben" würde! Darauf ließ ich durch diesen Gefreiten zu Soldaten der links neben uns eingesetzten 14. rumän. Inf.-Div. Verbindung aufnehmen. Auch dort waren Gerüchte ähnlicher Art im Umlauf. Gleiche Eindrücke gewann man beim Zusammentreffen mit rumänischen Beamten der Zivilverwaltung. Von diesen Gerüchten habe ich an den Ic der Division Meldung erstattet.

Dann kam für uns vollkommen überraschend die Nachricht vom russischen Angriff und Durchbruch bei Jassy. Die Lage an der Bessarabienfront wurde dadurch unhaltbar. Die Absatzbewegung begann nach meiner Meinung aber viel zu spät! Erst am 22. August 1944 begann der Rückmarsch. Inzwischen waren die russischen Stoßkräfte von Jassy aus bereits nach Süden durchgebrochen und hatten alle Übergänge über den Pruth gesperrt. Die Truppen in Bessarabien wußten davon nichts. Aber auch bei planmäßiger Räumung Bessarabiens wären die beiden Brücken bei Husi und Leova kaum im Stande gewesen, einen reibungslosen Übergang zu gewährleisten. Die Absetzbewegung verlief nur am ersten Tage planmäßig. Die Kampfteile der Division, die teilweise mit mot. Fahrzeugen zurücktransportiert wurden, gerieten bereits am 24. 8. mit russischen Kräften ins Gefecht, die von Tiraspol nach Nordwesten vorgestoßen waren. Zur gleichen Zeit näherten sich auch schon sowjetische Truppen von Norden. Die wenigen Straßen und Wege, die zum Teil durch schwieriges Gelände führten, waren sehr bald mit Fahrzeugen aller Art verstopft. Es kam zu kilometerlangen Fahrzeugschlangen, in die der russische Vorstoß von Norden her hineinstieß. So wurde z. B. eine Fahrkolonne der Division schon am ersten Tag vom Gegner überholt und kassiert! Ich selbst befand mich beim Kommandeur der Div.-Nachschubtruppen. Wir waren stets in der Nähe des Ib der Division, um die von ihm gegebenen Weisungen für die Absetzbewegung sofort an die Einheiten der Abteilung weitergeben zu können. Während der Absetzbewegung erschienen immer wieder russ. Schlachtflieger, die die Rückzugsstraßen mit Bomben und Bordwaffen unter Feuer nahmen. Von deutschen Kampfflugzeugen war leider nichts zu sehen. Nur ein Doppel-Schwanz-Aufklärer zog über uns seine Bahn. Nach anstrengenden Märschen, mit nur kurzen Rasten, erreichten wir am 25. 8. 1944 in den Morgenstunden ein kleines Dorf, ich glaube es hieß Stolniceni. Dort waren der Ib-Stab, Teile des Ia-Stabes der Division und zahlreiche Fahrzeuge, gegen Fliegersicht getarnt, aufgestellt. Inzwischen kam aber der Russe von Norden und Nordosten her heran. Der Ort lag in einem Talkessel. Als sich die russ. Panzer über die Anhöhen weg mit motor. Infanterie näherten, wurde der Ort verlassen. Ungefähr 2 km südlich wurde der letzte Widerstand geleistet. Dort befand sich der Kommandeur der 62. Inf.-Div. Gen.-Major Tronnier (in russischer Kriegsgefangenschaft verstorben) mit ungefähr 350 Mann. An schweren Waffen waren noch vorhanden: zwei 7,5 cm Pak und 4 Granatwerfer 12 cm. Diese Waffen schossen in alle Himmelsrichtungen, weil inzwischen der Russe von allen Seiten mit dem Angriff begann. Um 17 Uhr wurde der Ausbruch durchgeführt, wobei es laufend zu Kämpfen mit russ. Einheiten kam. Dabei sind sehr viele von unserer Div. gefallen, der Rest wurde zerschlagen und geriet in russ. Kriegsgefangenschaft. Vorher waren schon südlich Kischinew, an der Rollbahn nach Husi, die einzelnen Regimenter der Div. von den russ. Panzerkeilen, die aus Richtung Tiraspol vorstießen, in schwere Kämpfe verwickelt worden, die zur Zerschlagung unserer Einheiten führten, da sich immer wieder kleine Kesselschlachten entwickelten, und der Weg nach Westen bereits versperrt war. Unzählige feindliche Panzer wurden dabei noch im Nahkampf mit Panzerfäusten vernichtet. Doch mit dem 25. August hörte der Kampf auf, und damit war das Schicksal unserer Division in Bessarabien besiegelt. Ebenso das Schicksal aller in Bessarabien eingesetzten rumänischen und deutschen Verbände!

Verhalten der 14. rumän. Inf.-Div. am 23. 8. und in den folgenden Tagen

Die links neben uns, im Rahmen des VII. Armeekorps (14. rumän. Inf.-Div., 106. deutsche Inf.-Div., 370. deutsche Inf.-Div.) eingesetzte 14. rumänische Inf.-Div. (rechter Flügel des VII. AK) **hat sich in diesen Tagen ebenso tapfer geschlagen und verteidigt wie die deutschen Divisionen, resp. wie unsere 62. Inf.-Div.!** Diese Div. wurde ebenso zerschlagen wie alle in Bessarabien befindlichen Einheiten, und was nicht gefallen war, ging in russische Kriegsgefangenschaft. **An dieser Stelle muß betont werden, daß alle rumänischen Divisionen, die ostwärts des Pruth eingesetzt waren, sich tapfer geschlagen haben.** Dies kann von einigen rumänischen Divisionen, z. B. von der 3. 5. und 7. rumän. Division nicht gesagt werden, wo höchstwahrscheinlich **Verräter saßen,** die am Sturze von Marschall Antonescu interessiert waren! Aus vielen Gesprächen mit rumän. kriegsgefangenen Offizieren ergab sich für mich persönlich folgender Eindruck.

Das Los der rumänischen Kriegsgefangenen

Irgendwie muß von Gegnern des Regimes Antonescu ein Geheimabkommen mit den Russen abgeschlossen worden sein. **Der Durchbruch bei Jassy spricht eine sehr deutliche Sprache!** Wie sich im Kriegsgefangenenlager Jelabuga herausstellte, unterschieden die Russen zwei Sorten von rumänischen Kriegsgefangenen:

1. Alle ostwärts des Pruth eingesetzten rum. Divisionen teilten mit uns das Los der normalen Kriegsgefangenschaft.

2. Die rumän. Offiziere, die aus den Gebieten westlich des Pruth nach Jelabuga kamen, galten nach ihren Aussagen nur als „Internierte". So kann ich mich erinnern, daß diese Offiziere mit „großem Gepäck", Koffern, Mänteln, Pelzen usw. usw. ankamen, welches bis zum Eintreffen im Kriegsgefangenenlager noch nicht von den Russen abgenommen war. Uns deutschen und rumänischen Offizieren aus Bessarabien hatte man alle Sachen schon nach der Gefangennahme abgenommen — sprich gestohlen! Dies ist für mich ein Beweis, daß irgendein Abkommen bestanden haben muß, daß aber dabei die in Bessarabien stehenden rumänischen Einheiten als im Sinne der Antonescu-Gegner als „unzuverlässig", also kommunistenfeindlich, eingestuft und der Gefangenschaft preisgegeben wurden! In Bessarabien habe ich es nicht erlebt, und auch nicht von anderen kriegsgefangenen deutschen Offizieren später gehört, daß rumänische Einheiten deutsche Verbände angegriffen hätten! Dies war nur westlich des Pruth der Fall, wie es dann auch vielfach von Kriegsgefangenen geschildert wurde.

*

Nach der Gefangennahme wurden wir in einem Sammellager bei Hancesti noch drei Tage gehalten, und dann marschierten 20.000 Gefangene nach Tiraspol. Weg = 120 km. In 72 Stunden wurde er bewältigt, angetrieben von den russischen Begleitsoldaten! In Thigina wurden wir durch diesen Ort getrieben, als „Schaumarsch" für die Bevölkerung, welche unter den Haustüren stand und stumm und niedergeschlagen uns vorüberziehen sah! Bei diesem Marsch wurden auch Leichtverwundete mitgetrieben. Kein Fahrzeug für Fußmarode. Alles, was nicht mehr mitkonnte, wurde von den Russen mit Maschinenpistolen niedergeschossen.

In Tiraspol lagerten wir am Dnjestr. Ungefähr 60.000 Gefangene. Unter freiem Himmel.

Am 13. September 1944 wurden wir Offiziere in Waggons verladen. Ungefähr 800 deutsche und 300 rumänische Offiziere. Der Transport ging über Odessa — Poltawa — Pensa nach Kasan. Unterwegs starben sehr viele an Ruhr, Typhus usw.

In Kasan gings auf ein Schiff und die Wolga 80 km abwärts, dann 200 km die Kama aufwärts, erreichten wir am 1. Oktober 1944 Jelabuga, wo sich in zwei Hauptlagern und vielen Nebenlagern in der Umgebung das größte Kriegsgefangenenlager für Offiziere in der Sowjet-Union befand.

Ich lag ab Dezember 1944 im Lager A im Block 7, wo auch die rumänischen Offiziere untergebracht waren. Diese Offiziere haben sich gut benommen. Im September 1945 wurde ich in das Gefängnis Nr. 2 Kasan eingeliefert, wo nach und nach insgesamt 400 Offiziere aus Jelabuga landeten, darunter auch mindestens 30 rumänische Offiziere.

Neben dem schon erwähnten Maj. Voicu Ion aus Focsani, der 1942 im November im großen Donbogen in Gefangenschaft geriet, war ich in der Zelle zusammen mit dem Gendarmeriehauptmann Aurel Bugnariu, und Leutnant Kosevleu. An andere Namen kann ich mich im Augenblick nicht erinnern. Sie erhalten darüber später noch Bescheid.

Ich war dann bis 1955 mit den rumänischen Offizieren zusammen, die mit mir in Kasan verurteilt wurden, und auch mit anderen kriegsverurteilten rumänischen Offizieren und Soldaten, und zwar im Lager Workuta (an der Eismeerküste), Stalingrad und in Sibirien in der Stadt Asbest.

Vânători români din Divizia a 2-a de Munte în Caucaz (sfârşitul lui Noembrie 1942)
Jäger der 2. rumänischen Gebirgs-Division im Kaukasus (Ende November 1942)

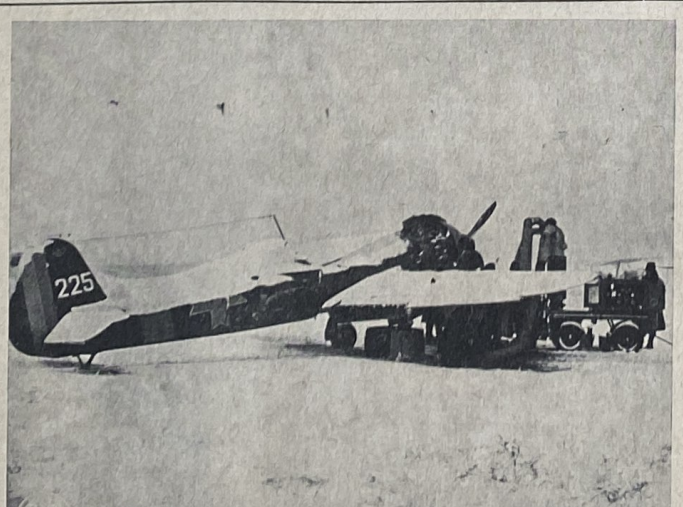

Avion român de legătură pe frontul din Calmucia (Decembrie 1942)
Rumänisches Flugzeug beim Tanken in der Kalmücken-Steppe (Dez. 1942)

Kommunistische Infiltration der ausländischen Gastarbeiter

Die jüngsten Ereignisse in der Bundesrepublik beweisen, daß die kommunistische Infiltration unter den ausländischen Gastarbeitern nicht ohne jeden Erfolg geblieben ist.

Jetzt hat die SED der Zone über die bisherige gestreute Infiltration hinaus einen Organisationsapparat vorbereitet, der die Entwicklung im kommunistischen Sinne lenken soll. In Ost-Berlin ist das „Kampfbüro für ausländische Gastarbeiter in der Bundesrepublik" gegründet worden. Der Leitung gehören neben Funktionären der SED und der illegalen westdeutschen Kommunistischen Partei auch Kommunisten aus Italien, Spanien und Griechenland an.

Die Generallinie des Büros war schon aus den Veröffentlichungen der Zone in den letzten Monaten zu entnehmen. Neben der „Anprangerung" von angeblichen schweren Mißständen in den Betrieben wurde als Schwerpunkt die propagandistische Forderung herausgestellt, man müsse diese Gastarbeiter vor dem Schicksal der Fremdarbeiter im Dritten Reich bewahren. Die westdeutschen „Monopolkapitalisten" müßten daran gehindert werden, die ausländischen Arbeiter zu entrechten und auszubeuten.

Scheinen diese altbekannten Parolen nicht gerade geeignet, Wirkung bei den Gastarbeitern zu erzielen, so ist den vorgesehenen technisch-organisatorischen Maßnahmen mehr Aufmerksamkeit zu widmen. Das „Kampfbüro" wird ein Netz von Vertrauens- und Verbindungsleuten schaffen, die von Ost-Berlin aus geführt werden. Sie sollen die ausländischen Arbeiter in unmittelbarem persönlichen Kontakt „beraten und betreuen". Außerdem will das Büro über diese Leute „aufklärende Flugblätter" vertreiben lassen. Und schließlich wird das Büro den Versand kommunistischer periodischer Druckschriften steuern, die, als Heimatzeitungen getarnt, aus den Herkunftsländern direkt an die einzelnen Arbeiter geschickt werden.

(Wehr-Pol. Information)

CONGRESUL SOCIETĂŢII PENTRU EUROPA...

(Urmare din pag. 6)

că ne despart multe, dar toate aceste divergenţe se pot aplana pe calea cercetărilor ştiinţifice obiective."

Dacă prof. Daicoviciu, tratând istoria antică în lumina cercetărilor istorice din ultimii douăzeci de ani nu l-a putut descoperi nici pe Traian şi nici pe Decebal ca premergători ai direcţiei marxiste în istorie, apoi conferenţiarul universitar „Eugen Stanescu", vorbind de „descoperirile cercetărilor istorice" şi beneficiind la extrem de libertatea cuvântului în Republica Federală a Germaniei, a ţinut o prelegere de marxism-leninism, demnă de cea mai elementară şcoală de cadre a partidului. Categorisindu-i pe domnitorii şi boierii noştri, făuritori de istorie naţională, drept imperialişti şi exploatatori ai ţăranului român, conferenţiarul de la Bucureşti nu s'a sfiit să-l facă pe Tudor Vladimirescu premergător al ideiei marxiste şi să treacă revoluţia de la 1848 la activul realizărilor comuniste.

„Stănescu a mai spus că atât Unirea Principatelor cât şi Independenţa n'au putut fi realizate decât cu sprijinul Rusiei... România modernă a fost făcută de... „mişcarea muncitorească".

Ineptiile „istorice" ale acestui „Stănescu" au produs mai mult ilaritate decât indignare. Totuşi individul a fost pus la punct, nu de „specialişti" în materie, ci de doi români neaoşi, care au şi declarat că vorbesc doar în această calitate: dr. Ion V. Emilion şi dr. Gheorghe Tase. După intervenţiile lor, salutate cu aplauze prelungite, „Stănescu", din roşu la faţă cum este din născare, se făcuse vănăt. Şi a tăcut chitic... Prof. Daicoviciu s'a văzut în schimb obligat să se solidarizeze cu acest coreferat şi să se declare „istoric marxist", anulând astfel tot ce spusese mai înainte.

Prof. Daicoviciu a mai avut şi o altă misiune la München. Dar despre asta vom mai vorbi.

G. R.

PROBLEME DES DONAURAUMES(II)

Hinsichtlich der Parallelität in der Entwicklung der Meerengen- und Donaufrage, möchte ich kurz auf die Beschlüsse von Teheran eingehen (28.11 bis 1.12.1943), in denen F. D. Roosevelt und W. Churchill folgende Übereinstimmung mit Stalin erzielen konnten:

1. Die vertretenen Regierungen nehmen von einer Erklärung Marschall Stalins Kenntnis, daß die Sowjet-Union sofort in den Krieg gegen Bulgarien eintreten wird, wenn die Türkei auf alliierter Seite am Kriege gegen Deutschland teilnimmt und Bulgarien im Zusammenhang damit die Türkei angreift. Von dieser Tatsache soll in kommenden Verhandlungen, die zum Eintritt der Türkei in den Krieg führen sollen, ausdrücklich Gebrauch gemacht werden.
2. Vom militärischen Standpunkt aus gesehen, ist es äußerst wünschenswert, daß die Türkei vor der Jahreswende auf der Seite der Alliierten in den Krieg gegen Deutschland eintritt."

Diese Beschlüsse der „Großen Drei" kamen bei der Konferenz von Kairo (4.—6.12.1943) zur Sprache, wo auch die Türkei eingeladen worden war und durch den Präsidenten Inönü vertreten wurde.

Selbstverständlich standen in Teheran die militärischen Probleme der Alliierten im Vordergrund. Es soll aber nicht außer acht gelassen werden, daß hier, in Teheran, eine politische Entscheidung ersten Ranges, und von unheimlich tragischer Bedeutung, gefallen ist, nämlich der Verzicht, in dem südosteuropäischen Raum eine zweite Front zu eröffnen. Der Vorschlag Churchills für eine Landung in diesem Raum stieß auf den scharfen Widerstand Stalins. Eine Haltung, für die der Präsident Roosevelt volles Verständnis zeigte. Auch der Wunsch des britischen Premiers, gleichzeitig mit der Landung in Frankreich eine britisch-amerikanische Landung im Balkanraum durchzuführen, fand nicht die Unterstützung Roosevelts und Stalins.

„Elliott Roosevelt[1]) erinnert sich an die Äußerung seines Vaters in bezug auf die britisch-sowjetische Kontroverse hinsichtlich einer möglichen Invasion im Balkanraum.

„Immer, wenn der Premierminister für unsere Invasion durch den Balkan eintrat, war es für jedermann im Raum ganz augenfällig, was er in Wirklichkeit meinte. Daß es vor allem anderen seine Sorge war, bis nach Mitteleuropa hinauf vorzustoßen, um die rote Armee aus Österreich und Rumänien, ja wenn möglich selbst aus Ungarn herauszuhalten. Und wenn Onkel Joe für die militärischen Vorzüge der Invasion vom Westen her eintrat und es als nicht ratsam erklärte, unsere Kräfte zu zersplittern, war auch er sich immer der politischen Bedeutung bewußt, ließ das jedoch niemals durchblicken."

Aus einer falschen Einschätzung oder sogar Ignorierung oder Unkenntnis der überragenden Bedeutung des südöstlichen Raumes und nicht zuletzt aus einem Gefühl des Mißtrauens, eine Invasion im balkanischen Raum könnte nur dem imperialistischen Ziele Großbritanniens zum Vorteil gelangen, entschieden sich der amerikanische Präsident und sein oberster militärischer Führungsstab, gegen den Vorschlag Churchills.

Wir haben hier schon wieder ein Beispiel westlicher Uneinigkeit, auf dem die sowjetische Politik aufbauen konnte.

Der amerikanische Präsident bezweckte damals, das Vertrauen des sowjetischen Diktators unter allen Umständen zu gewinnen, denn das Gespenst einer deutsch-sowjetischen Annäherung hatte um diese Zeit Chancen auf Erfolg.

W. H. Chamberlin[2]) analysiert die damalige politische Lage auf dem oben erwähnten Sektor folgendermaßen:

„... Der englische Premier war auch ein zäher Fürsprecher einer Balkaninvasion, die nach amerikanisch-militärischer Meinung eine unerwünschte Ablenkung auf einen Nebenkriegsschauplatz bedeutete. Gerade dieser Disput hatte auch seine politische Seite. Eine erfolgreiche englisch-amerikanische Besetzung der Balkanländer hätte die politische Waage in diesem Teil der Welt zugunsten des Westens und zuungunsten Rußlands beschwert. Zur Erleichterung Stalins widersetzten sich Marshall Eisenhower und andere amerikanische Generäle, die in rein militärischen Begriffen dachten, dem Plan Churchills, der das Ausmaß der sowjetischen Eroberungen begrenzt haben würde. Churchill wurde in seiner Kriegsdiplomatie dadurch behindert, daß Roosevelt einen größeren Argwohn gegen englische als gegen russische Nachkriegspläne hatte. Elliott Roosevelt ist nicht der verläßlichste politische Reporter; aber seine Berichte über Gespräche mit seinem Vater während des Krieges in Zeiten der Entspannung, sind nicht ohne Wert und deuten auf einen beständigen Argwohn gegenüber Churchills Plänen — ohne ein entsprechendes Mißtrauen gegenüber Stalin. So sagte der Präsident, als man die Atlantikcharta unterzeichnete, zu seinem Sohn: »Amerika will England in diesem Kriege nicht einfach helfen, daß es die Kolonialvölker vergewaltigen kann«,[3]) und bei einer anderen Gelegenheit: »Großbritannien hat die Atlantikcharta unterschrieben. Ich hoffe, die Engländer sind sich darüber klar, daß die Vereinigten Staaten sie dazu bringen wollen, sich auch daran zu halten.«[4])

Es liegt aber kein Bericht vor, daß Roosevelt jemals die Absicht geäußert hätte, auch Stalin »dazu zu bringen«, sich bei der Behandlung Polens, Finnlands und der baltischen Staaten an die Atlantikcharta zu halten. Nach der Teheraner Konferenz soll Roosevelt vielmehr die Politik der Vereinigten Staaten »heute und morgen«, als die eines »Mittlers« zwischen Rußland und England beschrieben haben. Der »dickste Brocken« sei gewesen, es Stalin klarzumachen, daß **»die Vereinigten Staaten und England keinen gemeinsamen Block gegen die Sowjet-Union bildeten«.**[5]) In seiner Vorliebe für den alten Satz »teile und herrsche« konnte Stalin sich gewiß nichts Besseres wünschen." (Soweit Chamberlin.)

In der britischen Politik gegenüber Jugoslawien aber trat Churchill für die Aktion Titos ein. Er zerstörte aus rein zeitbegrenzten militärischen Überlegungen heraus, das politische Gleichgewicht im Donauraum und ebnete der Belgrader Donaukonferenz von 1948 den Weg und damit der Erfüllung der sowjetischen Politik im Donauraum, der Unterjochung der Donauländer und der Entfernung der Westmächte aus einer Schlüsselstellung von weltpolitischer Bedeutung.

Zu erwähnen wäre noch, daß sich Tito im Jahre 1943/44 bereit erklärt hatte, mit Unterstützung der deutschen Truppen, jeden britisch-amerikanischen Landungsversuch in Dalmatien zurückzuschlagen.

Mit Bulgarien, einem Lande, das sich nicht im Kriegszustand mit der Sowjet-Union befand, verzögerten die Alliierten, aus unerklärlichen Gründen, die Unterzeichnung eines Waffenstillstandes, womit sie darauf verzichteten, die Donaulinie zu erreichen.

Ende August 1944, nach der Besetzung Rumäniens durch die sowjetischen Truppen, erklärte der Kreml an Bulgarien den Krieg. Gleichzeitig aber mit der Kriegserklärung kam das Land unter sowjetische Besetzung. Die sowjetische Armee stand jetzt an den Grenzen Griechenlands und vor Istanbul. Nur das spätere amerikanische Soforthilfeprogramm für Griechenland und die Türkei — die „Truman-Doktrin" —, die eine wirtschaftliche, militärische und politische Unterstützung vorsahen, konnte diese beiden Länder vor der kommunistischen Bedrohung retten.

Der Zusammenbruch der Ostfront und die unveränderten Ziele der sowjetischen Expansionspolitik im balkanischen Raum und in den Meerengen, führten dazu, daß der Kreml im Frühjahr 1944 den Eintritt der Türkei in die Reihe der kriegführenden Mächte als überflüssig und direkt nachteilig empfand.

Von diesem Zeitpunkt an wird die sowjetische Politik in der Meerengenfrage wieder aggressiv.

Am 8. September 1944 erklärte die Sowjet-Union Bulgarien den Krieg, obwohl sich zu dieser Zeit — wie die Beschlüsse von Teheran vorsahen — die Türkei nicht im Kriegszustand mit Deutschland befand und Bulgarien nicht daran dachte, die Türkei anzugreifen. (Die türkische Kriegserklärung an Deutschland erfolgte erst am 23. Februar 1945.)

Um diese Zeit waren Rumänien, Bulgarien und Jugoslawien in sowjetischer Gewalt. Ein paar Monate später kamen Budapest, Bratislava und Wien unter sowjetische Besatzung. Der ganze Donaustrom von Linz bis zum Schwarzen Meer stand unter den scharfen Kontrollen Moskaus.

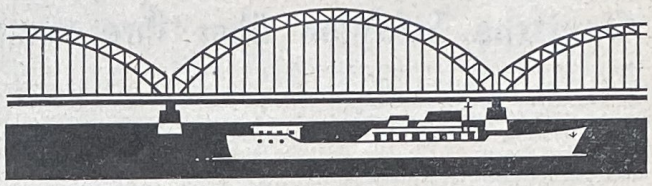

Am 19. März 1945 kündigte die Sowjet-Union den Neutralitäts- und Nichtangriffspakt mit der Türkei, mit der Begründung, daß „infolge der tiefgreifenden Änderungen, die insbesondere im Laufe des zweiten Weltkrieges vor sich gegangen sind, dieser Vertrag nicht mehr den neuen Umständen entspricht und einer ernsthaften Verbesserung bedarf".

Die Frage der Revision der Konvention von Montreux bildete bei der Potsdamer Konferenz (17. Juli bis 2. August 1945) einen Diskussionspunkt, nachdem in Jalta (4.—11. Februar 1945) und im November 1944 alliierte-türkische Besprechungen das Problem zur Sprache brachten.

Winston Churchill, als Kriegspremier und Oppositionsführer des britischen Unterhauses, erklärte am 15. März 1946 in einer in New-York gehaltenen Rede, daß die Vereinigten Staaten und Großbritannien sich bereit erklärt hätten, der Sowjet-Union freie Schiffahrt für Handels- und Kriegsschiffe, im Krieg und im Frieden, durch die Meerengen zu garantieren. Der Kreml hätte aber dieses Angebot als unzureichend empfunden und die Forderung nach Einrichtung sowjetischer Stützpunkte in den Meerengen erhoben.

Im Jahre 1945, in Jalta und in Potsdam, vertrat Stalin die Meinung, daß Großbritannien und die Vereinigten Staaten in der Frage der Donaunavigation sowie der Meerengen kompetent seien. 1948, bei der Belgrader Donaukonferenz befürwortete und führte die sowjetische Delegation die völlige Entfernung der Nichtuferstaaten aus der Verwaltung oder Überwachung der Donaunavigation durch. Zwischen 1945 und 1948 ist die sowjetische Außenpolitik selbstbewußter und rücksichtloser geworden. Denn in diesem Zeitraum gelang es Moskau, jeden Versuch der europäischen Oststaaten nach Selbständigkeit zu unterdrücken und völlig unter sowjetische Kontrolle zu bringen.

Dr. G. TASE

Staatssicherheitsdienst-Truppen im heutigen Rumänien

Katholiken gegen die Umtriebe der sogenannten Linkskatholiken

Die „Öffnung nach Links", das Liebäugeln gewisser katholischer Intellektueller mit den Kommunisten, und die alarmierenden Forderungen der sogenannten Linkskatholiken, die sich von Kardinal Montini aus Mailand unterstützt fühlen, veranlaßte verschiedene Abwehrmaßnahmen seitens derjenigen Katholiken, die sich der kommunistischen Gefahr bewußt sind.

In Italien wurde von christlich-demokratischen Persönlichkeiten, die mit dem Kurs Fanfanis nicht zufrieden sind, eine „Politische Bewegung der katholischen Italiener" (M. C. I.) gegründet. Der provisorische Leiter dieser Bewegung ist **Angelo Maria Nasalli Roca**, päpstlicher Kammerherr, und ihr Sprecher der ehemalige italienische Botschafter in Bukarest, **Ugo Sola.**

In Madrid tritt eine Anzahl prominenter Geistlicher, die sich in der A. C. E. (Accion Cristiana Ecumenica) zusammengeschlossen haben, noch energischer hervor und führt einen kompromißlosen Kampf gegen jeden „Koexistenzler" und kommunistischen Helfershelfer, der sich „Katholik" nennt.

Über diese erfreulichen und ermutigenden Bewegungen werden wir noch berichten.

Die Stärke und die Schwäche der USA

(Fortsetzung von Seite 8)

an einer oder an mehreren Stellen zugleich einen nichtatomaren Krieg zu kämpfen.

Fast eine halbe Million Amerikaner sind in 11 Ländern in Europa und Afrika verteilt. Die Hauptkräfte stehen in Westdeutschland. Aber selbst mit Hilfe von seiten der Alliierten sind sie nicht stark genug, um es mit einem massiven sowjetischen Angriff ohne die Anwendung von Atomwaffen aufnehmen zu können.

Die amerikanische Strategie seit Ende des Koreakrieges war, sich mit Atomwaffen so stark zu machen, daß Amerika und die freie Welt verteidigt werden könnte. Für 100 Milliarden Dollar wurde in den vergangenen zehn Jahren die strategische Macht aufgebaut. Im amerikanischen Arsenal befinden sich 40.000 Atomköpfe und Bomben und mehr als 30 verschiedene Waffentypen. Dafür sparte man an Geld für Truppenverstärkung und konventionelle Waffen. Die Truppenstärke der USA sank seit dem Koreakrieg um 1 Million Mann. Die Ausgaben für konventionelle Artillerie sanken von 3,7 Milliarden auf 600 Millionen pro Jahr. Das Ergebnis ist, daß 19 amerikanische Kampfdivisionen mit ungenügender Ausrüstung die Aufgabe gestellt bekamen, der kommunistischen Gefahr zu begegnen.

Chruschtschow hat nicht nur Atomwaffen zur Verfügung und riesige konventionelle Armeen, sondern auch die Mittel für den Guerillakrieg und hemmungslose Ultimaten und Drohungen. Mit diesem Arsenal ist er in der Lage, Unruhen und Unzufriedenheit in allen Teilen der Welt auszunützen.

Zwei Alternativen werden von seiten der Militärs für die USA aufgezeigt: Die eine Möglichkeit ist, daß die Alliierten der USA die gemeinsamen Probleme und Opfer teilen. Diese Alternative erscheint zur Zeit fern zu sein. Die andere Möglichkeit ist, daß die USA ihre Position, wenn notwendig allein, verbessern, um jeder neuen Gefahr sofort entgegentreten zu können.«

Briefmarkensammler!

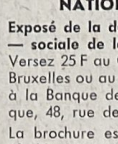

Besonders günstiges Angebot in Briefmarken, sowie Briefmarkenbedarf BR. Deutschland — Berlin — Saar und Neuheiten.

Anfertigung von Fehllisten — Für die kleinen Sammler! — Für den mittleren und fortgeschrittenen Sammler! — Gepflegte Auswahlen in guten und besseren Werten! (Bevorzugte Sammelgebiete angeben.)

MARIN SANDU
Briefmarken • MÜNCHEN 2 • Augustenstr. 82

LA RÉVOLUTION NATIONALE-EUROPÉENNE

Exposé de la doctrine politique — économique — sociale de la dernière chance

Versez 25 F au C.C.P. 267.25 de Jeune Europe — Bruxelles ou au compte 451,391 de Jeune Europe à la Banque de la Société Générale de Belgique, 48, rue de Namur, à Bruxelles.

La brochure est également en vente dans les 40 kiosques signalés dans la manchette de «Jeune Europe».

[1]) "As he saw it", Verlag Duell, Sloan and Pearce, 1946, N. Y.
[2]) „Amerikas Zweiter Kreuzzug", Athenäum Verlag, Bonn 1952.
[3]) Elliott Roosevelt: "As he saw it", New York 1946.
[4]) Elliott Roosevelt: "As he saw it", New York 1946.
[5]) Elliott Roosevelt: "As he saw it", New York 1946.

Es ist nicht leicht die Wahrheit zu sagen, immer und unter allen Umständen, sich keiner konformistischen Anweisung und Drohung zu beugen, sich gegen Feinde von allen Seiten zu wehren und seine Unabhängigkeit hartnäckig zu verteidigen. Gebt uns die Möglichkeit, den Kampf weiter zu führen.

Wir brauchen neue Abonnenten. Und keiner der alten Abonnenten darf mit seinem Mindestbeitrag im Rückstand bleiben.

Helft uns!

Unser Bankkonto:

BAYER. HYPOTHEKEN- U. WECHSEL-BANK MÜNCHEN
Zweigstelle am Hauptbahnhof
Konto Nr. 21697
für „STINDARDUL"

Herausgeber u. für den Inhalt verantwortlich: Dr. I. V. Emilian, Eichenau/Obb.
Druck: Dr. P. Belej, München 13